

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS
29 JANUARI 1932 - No. 35

GEÏLLUSTREERD
WEEKBLAD VOOR
DE PROVINCIE
Z E E L A N D

ABONNEMENT 12½ CENT PER WEEK
LOSSE NUMMERS 15 CENT

ONS ZEELAND

REDACTIE EN
ADMINISTRATIE:
STATIONSWEG 24
ROTTERDAM
TEL. 50540, GIRO 101981

DE VOORWAARDEN VAN ONZE GRATIS-ONGEVALLENVERZEKERING ZIJN OP AANVRAAG VERKRIJGBAAR

Jhr. U. E. LEWE VAN NIJESTEIN,

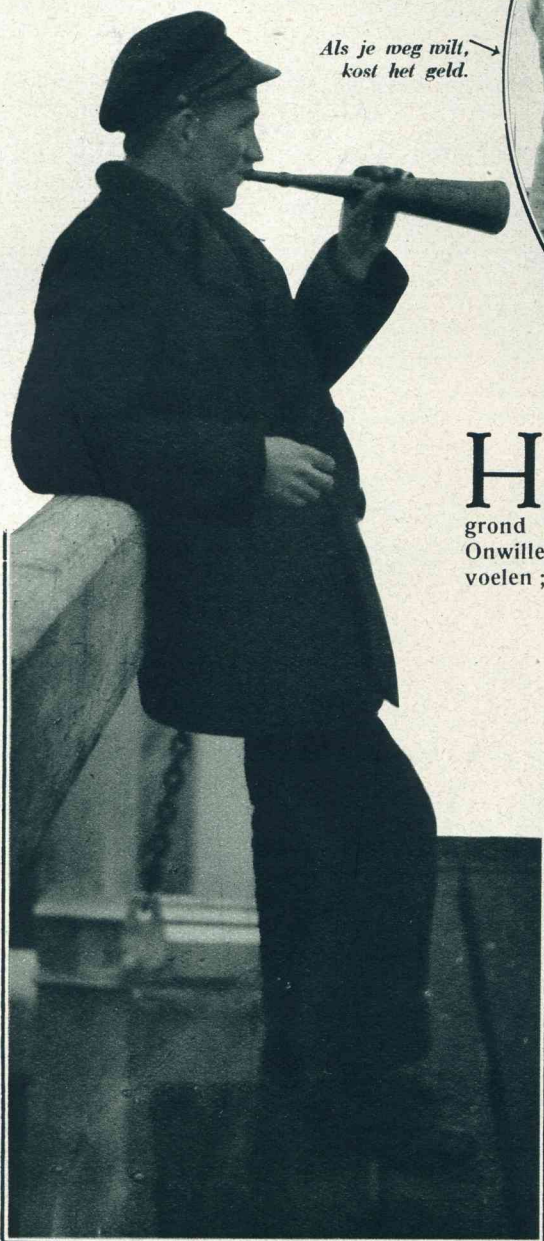
de burgemeester van 's Heer Arendskerke, tevens burgemeester van 's Heer Hendrikskinderen, Nieuwdorp en Lewedorp (naar hem genoemd), vierde op Donderdag 21 Januari j.l. zijn 40-jarig ambsjubileum onder groote belangstelling van de bewoners. Op onze foto worden Zijn Edelachtbare namens de bewoners van 's Heer Arendskerke bloemen aangeboden bij de verwelkoming aan de grenzen der gemeente.

Het moet een raar gevoel zijn, dat je niet van je stukje grond kunt weggkomen, of je moet eerst over het water. (Kortgene).

VAREN,

Als je weg wilt,
kost het geld.

Het moet een raar gevoel zijn, dat je niet van je stukje grond kunt weggkomen, of je moet eerst over het water. Onwillekeurig moet je daardoor je landje als iets apart gaan voelen; iets dat je eigendom is, en waar ieder ander

VAREN....

als een vreemdeling wordt beschouwd.

En hoe is het mogelijk, dat een klein, onooglijk veerbootje zooveel beteekenis heeft in het leven van vele mensen!

Te denken dat je zonder dit vaartuigje niet weg kunt. Nu ja, er zijn er, die voor hun genoegen de kreek overzwemmen. Een jongeman, wiens beminde op Noord-Beveland woonde, werd zelfs op een keer zóó gegrepen door den dwang van de liefde, dat hij zich hals over kop in het water stortte, en van Katscheveer naar Noord-Beveland zwom. Of 't koude bad hem genoegzaam heeft afgekoeld, weten we niet, maar in ieder geval behoort

een dergelijke overmoed tot de uitzonderingen.

Nog is het niet lang geleden, dat een zeilsloep ieder, die Noord-Beveland wilde betreden of verlaten, over het woelige Scheldewater moest voeren. In dien tijd voelde Nardus zich wel koning! Maar een zéér democratische, die zich gedurende de lange jaren dat hij het veer bedient, veel vrienden heeft verworven.

Toch werd de motorboot een gevaarlijke concurrent. De hoofdadere van het verkeer — als we

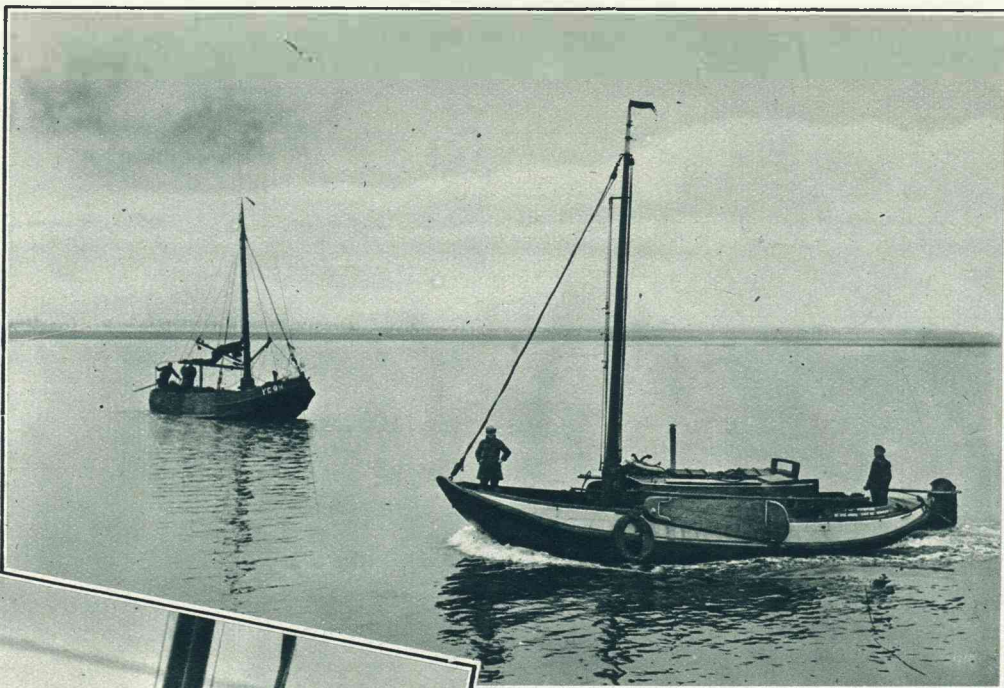
Als 't rustig is. Met den hoorn wordt het veerbootje gevaarschuwd vanaf den steiger.

Drukte bij aankomst van de boot. Lossen en laden.

in wat grootsche termen mogen spreken! — gaat toch wel via Wolphaartsdijk.

Vraag blijft overigens, of deze veerverbindingen voldoen. Er wordt den laatsten tijd nogal eens gesproken over de mogelijkheid van een brug. Wij voor ons gelooven niet, dat het daartoe ooit zal komen. Noord-Beveland is te klein om een dure brugverbinding te wettigen. Dit ondanks het feit, dat een veerdienst als de bestaande niet in elk opzicht voldoet. Wenschelijk zou het toch wel zijn, dat voortdurend gevaren werd, en niet om het half uur; d.w.z. van elken kant ééns per uur. Ook voelen velen het nog als een groot ongerief, dat er 's avonds laat geen enkele dienst meer is.

We weten wel, dat de inkomsten van een veerdienst als de genoemde de uitbreiding ervan niet mogelijk maken. Men moet uitbreiding dan ook zien als een algemeen belang, dat geld kost, maar nu eenmaal noodzakelijk is. De provincie zou

Varen, varen . . .

ding belangrijk zijn. We weten wel, dat Goes in dit opzicht ook niet zoo heel veel biedt, maar men staat daar toch niet geheel buiten het groote leven.

Maar wij, Zeeuwen, zijn nogal gemakkelijk te besturen! Veeleischend zijn we niet. Dit heeft voordeelen, vooral in dezen moeilijken tijd, maar aan den anderen kant dient men toch met de eischen des tijds rekening te houden.

Wij kennen het veer met heel zijn specifiek leven, en zouden het misschien niet eens graag zien verdwijnen.

Maar zie eens naar den vreemdeling, die Noord-Beveland moet bezoeken en haast heeft! Woede, verontwaardiging: ze zijn schering en inslag! Terecht? We spreken er ons niet over uit. In ieder geval zijn de behoeften der Zeeuwen op dit punt niet zoo sterk.

← *Te denken, dat je zonder dit vaartuigje niet weg kunt (Kats).*

Toen de motorboot nog geen concurrentie bracht, voelde Nardus zich wel koning.

velen verblijden, indien de diensten konden worden uitgebreid. We weten wel, dat extra diensten bij uitgebreid tarief en met een zeker aantal personen mogelijk zijn, maar dit is geen gewenschte toestand.

Noord-Beveland is en blijft te veel geïsoleerd. Vooral voor jonge menschen die prijs stellen op . . . het deelnemen aan het geestelijk leven van hun tijd, zou uitbrei-

Als de avond valt over de zandkreek, die Noord- en Zuid-Beveland van elkander scheidt

Johann Friedrich Böttger

uitvindersaureool moet deelen met een vakgenoot, 'n zekeren von Tschirnhaus, met wien hij samenwerkte. Het geval Coster-Gutenberg staat, zooals men ziet, niet alleen. Johann Friedrich Böttger dan, die den 13en Maart 1719 het tijdelijke met 't eeuwige verwisselde, kwam in Berlijn als apothekersleerling, waar hij de beroemdheid genoot, goud te kunnen maken. Een kunst, die, blijkens de ervaring, nog altijd beoefenaren vindt, ook in onzen tijd, en menschen, op winst belust, die deze dure onderneming steunen met hun goede geld. Hoe het zij, men maakte het Böttger in Berlijn zóo lastig, dat hij de Pruisische hoofdstad ontvluchtte, en in Dresden zijn intrek nam. Hier kwam hij echter van den regen in den drop, want de toenmaals daar regeerende vorst August de Sterke, zette hem, zijn naam eer aan doende, in de gevangenis met de opdracht, om goud te maken. Men ziet: de tijden zijn al heel weinig veranderd. Hoorde men

Tijgermasker uit Böttgerporcelein, door prof. Max Esser.

BIJ EEN
JUBILEUM

TWEE EN EEN HALVE EEUW PORCELEIN

De man, wiens handteekening we curiositeits-halve hierboven in facsimile afdrukken, Johann Friedrich Böttger, werd den 4en Februari 1682, over enkele dagen dus juist twee en een halve eeuw geleden, te Schleiz, in Duitschland geboren, en wordt over het algemeen erkend als de uitvinder der porceleinfabricage.

Dit jubileum is ons aanleiding, om aan het

porcelein als kunstobject eenige regels te wijden, wijl we in een onzer vorige nummers reeds een uitvoerig geïllustreerde beschrijving gaven van het gevolgde werkproces zelf. Vooraf echter nog enkele bijzonderheden omtrent Böttger zelf, die, zooals het wel meer gaat, zijn

Madonna in middeleeuwschen trant gemodelleerd door prof. Richard Langer

immers dezer dagen niet gewagen van de pogingen om goud te maken, van een Poolschen ingenieur Dunowski; ook deze werd onder gerechtelijke contrôle in staat gesteld, in de Technische Hoogeschool te Parijs, aan te toonen, dat zijn werk op zuiver wetenschappelijke gronden berust. Het geval Böttger uit de 18e eeuw zal wel niet veel anders blijken te zijn. Doch in de plaats van goud vond de apothekersleerling iets anders. In het jaar 1708—1709 gelukte het hem namelijk, om, in samenwerking met den reeds genoemden von Tschirnhaus (1657—1708) het witte Chineesche porcelein, dat toen zeer zeldzaam was, en slechts in het bezit van weinigen, na te maken. Later vond hij ook een roode porceleinsoort uit, Böttger-porcelein genoemd, en dat aanvankelijk alleen in Meissen werd vervaardigd, de stad, waar August de Sterke, naar aanleiding van Böttger's

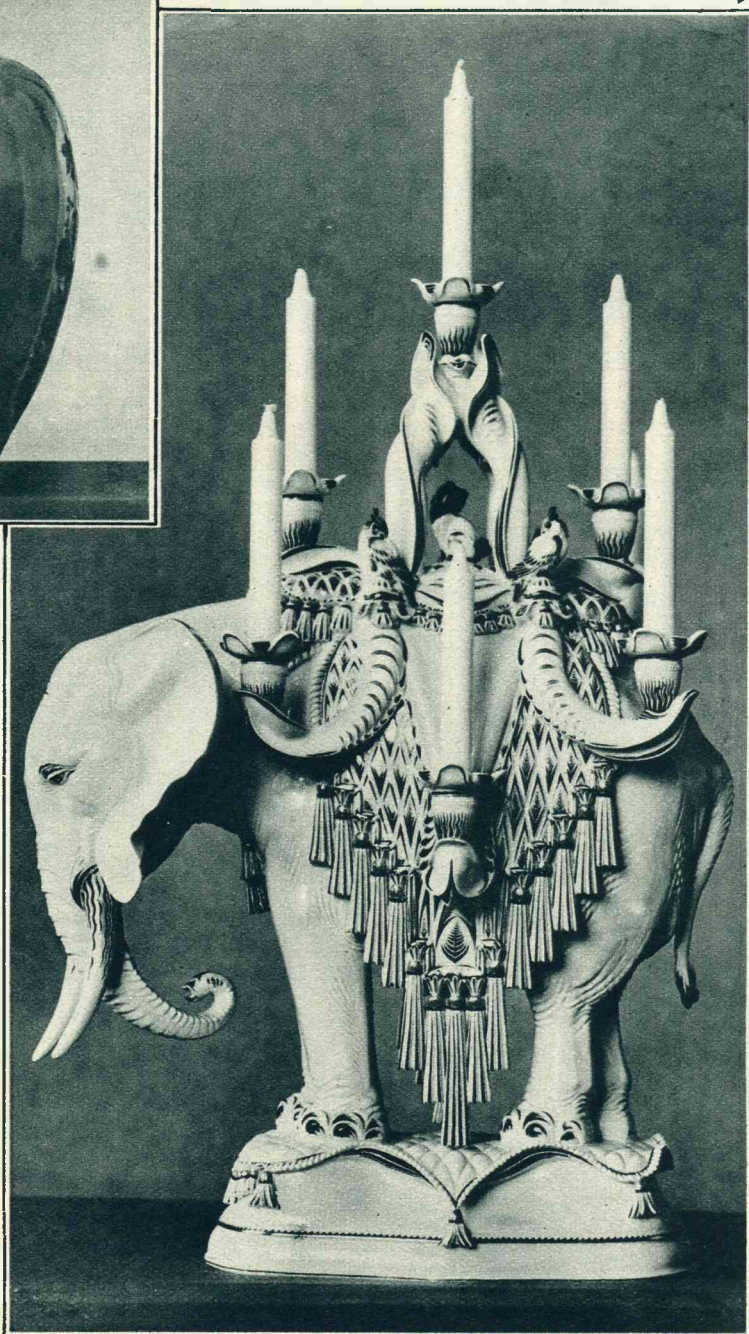
Ram van prof. Max Esser.

Prachtvolle Chineesche vazen, met vogel- en drakenfiguren beschilderd.

Candelabre — door prof. Max Esser.

uitvindingen, in 1713 de later wereldberoemde porceleinfabriek vestigde.

Er is een tijd geweest, waarin het verzamelen van porcelein een hartstocht was, evenals het verzamelen van zeldzame tulpensoorten of schilderijen. Vorsten en adellijke personen besteedden groote bedragen vooral aan het bijeengaren van allerlei; maar vooral van Chineesch porcelein. Ook heden nog geldt het bezit van fraai porcelein als een uiterlijk teeken van welstand en weelde der bezitters.

Inderdaad zijn tal van deze producten, Oosterse zoowel als Westersche, ware kunstscheppingen, voortbrengselen van een hoog ontwikkeld vakmanschap, welke steeds hun waarde zullen blijven houden. Als bij weinig andere kunstwerken treden hier de persoonlijke bekwaamheid en het kunstgevoel aan den dag, triomfeerend over den regelmatigen, maar zielloozen arbeid der machine en van den loopenden band. Onder de handen van den pottbakker, die nu, evenals voor tien eeuwen en langer geleden, nog aan zijn draaischijf staat, groeit zienderoogen uit den onaanzienlijken deegklomp het sierlijkste vaatwerk en neemt rhythmische vormen en zachte contouren aan. Aan de doode klei wordt leven ingeblazen.

Zooals elke periode haar bepaalden stijl heeft in de verschillende takken van kunstnijverheid, zoo heeft ook de porcelein-industrie haar stijlperiodes gekend. Men bootst ook heden ten dage nog deze stijlen na, en maakt ook in onzen tijd nog Barok- Rococo- Empire- en Biedermeier-producten. Maar het wezenlijkste en voor ons het meest sprekend zijn toch die voorwerpen, welke zich bij den huidige stijlsmaak aanpassen. Ze zijn eenvoudig van lijn, natuurlijk, en spreken onmiddellijk aan, juist door deze eigenschappen. Rustige lijnen beheerschen den grondvorm, details zijn zonder overdrijving in de totaalcompositie opgenomen. De constructie is berekend op doelmatigheid; men bemerkt aan al deze voorwerpen, dat ze met

kunstzinnigen ernst en groote kennis van het materiaal ontworpen zijn, dat getracht is naar nieuw en naar echt.

Een vergelijking tusschen oude en nieuwe plastiek doet onmiddellijk het groote verschil naar voren springen. Zie maar eens op onze foto's in de poppige figuurtjes eener vorige eeuw! De scherpe afbakening van het gelouterd vormgevoel van onzen tijd geeft aan het materiaal slechts die gestalte, die het zonder moeite bij het vervaardigingsproces kan aannemen. Alles is ingesteld op de transparante oppervlakte van het porceleinglazuur en tracht voor alles het spel der glimlichten op deze spiegelende, gladde oppervlakte, artistiek verantwoord, en optisch juist, te bereiken.

Wat geldt voorde luxe-voorwerpen, die uitsluitend als sieraad bedoeld zijn, geldt ook

voor het gebruiksporcelein. Reeds tal van onze dagelijksche gebruiksvoorwerpen bezitten in hooge mate zoowel stijl als doelmatigheid. We kunnen niet beter wenschen, dan dat zulks ook in de toekomst het ernstige en doelbewuste streven der porceleinfabrikanten moge blijven. Onze overigens zoo vermaterialiseerde tijd heeft aan werkelijk schoone dingen meer dan ooit behoefte.

SCH

Enige deelen uit het beroemde „Zwanenservies" van Kaendler.

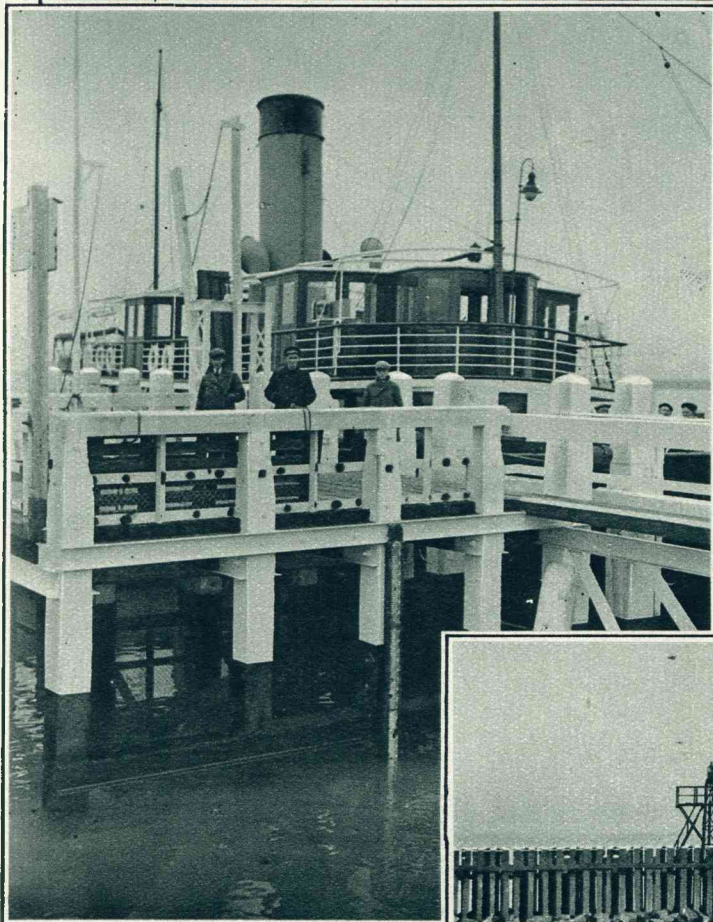

De gemengde zangvereniging „De Volksstem” te Vlissingen vierde op Zaterdag 25 Januari haar 20-jarig bestaan en organiseerde bij deze gelegenheid 'n Concert-avond.

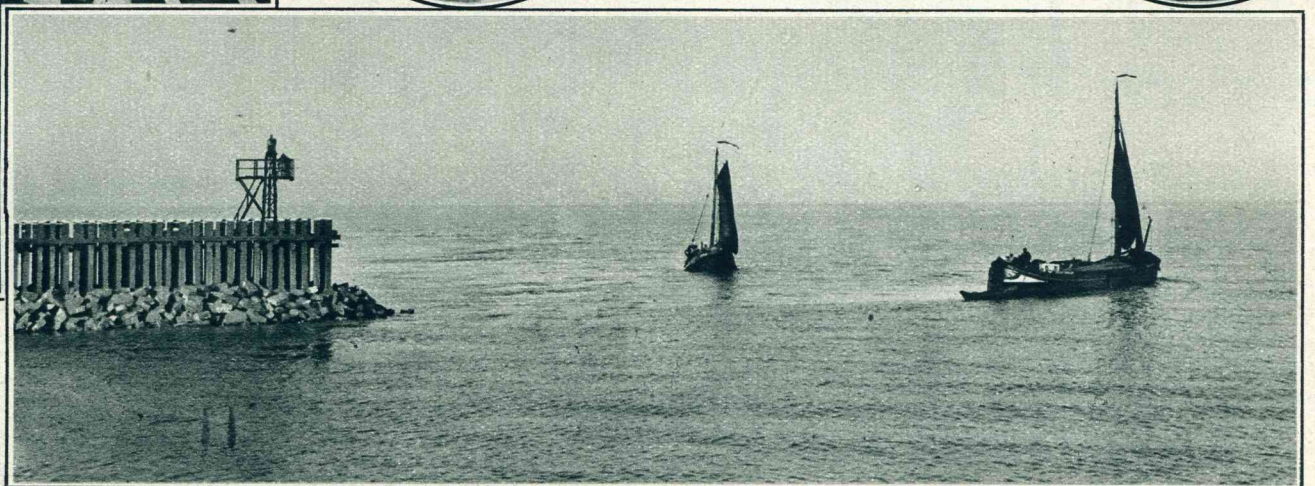

Groote brand te Axel. In den nacht van Zaterdag op Zondag 17 Januari is een ernstige brand uitgebroken in de schuur van J. Haak van Driel in den Beoosten Blijpolder te Axel, waarbij 12 koeien, 6 paarden, 3 varkens en de geheele landbouwinspan in de vlammen verloren ging.

Op 18 Januari werd te Katsche Veer een nieuwe steiger in gebruik genomen. De Zierikzeesche boot voor den nieuwen steiger

Een kijkje bij het uitgebouwde palenhoofd aan de haven te Breskens, dat onlangs gereed kwam en het invaren in de haven vergemakkelijkt.

Bie ons op 't durp

„Ons Zeeland” lag nog nie op den durpel, of daer à 'k dà misje, wae 'k vlee weeke over 'eschreven èn, à over den vloer.

En ze was nog kwaed òk. Ik zegge: E' mae menschen lieve, noe è 'k nog à zò goed geprombeerd om joe an den man te briengen, en noe doe je zò sjegrijnig dà 't vreed is.

E' mae Pier, menschen, zee 'eur, wà motte de menschen noe wè nie van mien dienke? 'k E' je tòch nie 'ezeid, dà je 't zò mos doe? 't Lieken wè of 'k 'n verreke bin, dà 'd an de mart 'ebrocht wordt. Kà je begriepe, 't is 'n groot schandaal.

Mae wà mò 'k dan doe? vroeg ik.

E', wà mieter, je mot t'r noe in schrievè, dà 'd ik èt nie 'ewist bin. 'k Bin trouwes à lank verzien òk.

Noe, afijn, ik zegge je dan bie deze, dat Plona Verkerke 't nie 'ewist is; dan begriep je me wè, ee? Mae 'k zà d'r niks mi an spendeere.

Noe is t'r 'ier 'n errebeijer, die à 't vroger nog à erm. Mae op 'n goeien dag gaet d'r een uut de fermielje doad. 't Was zò mae 'n erm wuuf, tenminste, dà dochte ze. Mae toen ze de boel gienghe opruume, vonde ze overal gouwe tientjes; in 't kammenet, in de spinne, in de koesse, afijn, je kan 't zò gek nie bedienke. Saeme was 't 'n paer duzend huldren.

Ko Pape — zò 'eette 'n — die voelde z'n eigen ineens rieke. Ie dee 't geld in 't kammenet bie z'n tuus, en sins dien dag woue ze gin erpels mir ete, wan dà was goed voe erme menschen. Toen atte ze in plekke van erpels elken dag ballen g'akt. En azze 't broad liete bakken, zeeje ze tegen Wullem den bakker: Doe 't 'r mae 16 eiers deur, wan me bin noe rieke. En à de guus centen mosten èn, dan 'aelden zie die mae uut 't kammenet, net zò vee azze wouè. Noe, dat 'ou netuurlijk gin stand, kà je begriepe!

En nu weunt t'n op Nieuwdiek, en gaet t'n mie gaeren en band 't land in.

Ik wil ik mae zeggen: ik bin d'r glad nie voe, om mae elke cent op de banke te briengen, mae j' eit toch nie wig te gooien òk.

En de menschen van teegswoordig spaere nie mi. Ze wille mae in 'n auto rieje, en de meiden 'ange 't al an d'r lief.

Ik weet nog wè van toen à ik nog nie 'etrouwd was! Afijn, dat è 'k à 's verteld, glok.

En dan de bioskope! 'k Bin d'r één keer 'ewist. Dà was 'n Diesendag, toen de buzze net voe m'n oagen wigree, en 't zukken slechten weer was, dà 'k toch nie buten kon bluve; de mart was à af'eloopen òk.

Afijn, 'k gae d'r in, en 'k mò je zegge: 'n mooie uutviendige is 't. Mae wà je dae noe toch allemalee zag; dà zouwe ze bie ons op 't durp nie motte uut'ale.

Naekte wuven en danspertijen, en inbraeken, afijn, al die diengen wae j' in de krante van leest. Ik dienke ik d'r zò over: Dà mot de slechtigheid toch wè in 't 'andje werke, vooral bie de jonge guus. Wan dà's noe toch gek, ee, al die moordpertijen en inbraeken, dà gieng allemalee even goed; de pelisie was altied te laete, en à je mee dee, 'ier je rieke. Wà kan dat noe voe nut èn? Nee, dà was 'n arre tied, mie de kemedie!

Dae gienghe m'n altied nae toe, de vrouwe en ik, wan zò moddern bin me wè, zie je! En à dan Bouwmeester kwam, en mie z'n mes 'n stik uut die arre vint wou snieje, afijn, dae wier je kempleet koud van, en bie de vrouwe liepe de traenen over d'r bakkes. Mae zie je, dà was noe 't goeie d'r van, zukke diengen gebeurden toch nie. D'r kwam altied wà tusschen, en dà was mae goed òk. Mae de bioskope! Nie an mien lief!

PIER VAN 'T HOF.

ZEEUWSCH NIEUWS

De heer J. de Jonge herdacht Woensdag j.l. zijn 40-jarig jubilé als tamboer oan het fanfaregezelschap E. M. M. te Kruiningen, waarvan hij tevens 50 jaren onafgebroken lid mas.

De heer C. Schipper, die sedert ruim 40 jaar in dienst is geweest bij het Wolfaartsdijksche Veer, heeft dezen dienst met pensioen verlaten.

Doodziek na elken maaltijd. Zuster leed aan hevige indigestie. Nu gelukkiger dan ooit.

„Het leven van een verpleegster laat niet veel vrijen tijd over, maar omdat ik zooveel aan Kruschen te danken heb, vind ik het een staaltje van mijn plicht om U en ook anderen de feiten mede te delen.

Ik had ergens last van te veel maagzuur en opgeblazenheid en wel zoo erg, dat ik er echt ziek van was. Ik kon gewoon niet eten. Alleen de gedachte eraan maakte mij al onpasselijk. Als ik mijzelf absoluut dwong om wat te eten, werd ik ernstig ziek en het eindigde met flauw te vallen. Ik begon werkelijk het leven als een last te beschouwen. Nu heb ik 12 maanden lang Kruschen Salts gebruikt en zonder eenigen twijfel heeft dit mijn maag en spijsvertering weer geheel in orde gebracht. Ik ben nu zoo gezond als 't maar kan en heb meer plezier in mijn werk dan ooit te voren. Al mijn patienten, die ervoor in aanmerking komen, raad ik ook aan Kruschen te gebruiken.

Zuster E. S. "

Indigestie wordt veroorzaakt, doordat uw maag- of verteringssappen niet normaal meer vloeien. Hieruit volgt, dat uw voedsel, in plaats van door het organisme te worden opgenomen, zich in uw lichaam ophoopt en daar gaat gisten, waardoor schadelijke vergiften ontstaan. U behoeft er daarom slechts voor te

zorgen, dat de verteringssappen weer normaal vloeien en U zult van uw maagkwalen verlost zijn. Dit is ook de manier waarop Kruschen Salts te werk gaat en waardoor het een zoo snelle en duurzame verlichting brengt van alle indigestie. De onmiddellijke uitwerking der zes minerale zouten in Kruschen is een aansporing voor de lichaamssappen, die weer gezond en normaal vloeien. Dit betekent het einde van alle indigestie! En een ongekend en onverdeeld genot van uw maaltijden, terwijl U in 't minst niet beangst hoeft te zijn, dit naderhand te moeten „bezuren". En dit niet alleen! U zult ook spoedig den heilzamen invloed merken, die Kruschen Salts op uw bloedsomloop heeft. U zult zich een ander mensch gaan voelen, gelukkiger, opgewekter en met meer eetlust dan ooit te voren.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon.
Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam (C.)

Pijn tusschen Uwe Teenen kan ernstig zijn!

De eerste symptomen van een gevaarlijke ziekte aan Uwe voeten vertoonen zich tusschen Uwe teenen: vochtige, barstende en vervellende huid, brandende jeuk, witte dikke huid, en dikwijls een onaangename lucht. Deze symptomen zijn de voorboden van een ziekte genaamd „de Athleten-Voet", veroorzaakt door een ziektekiem: de tinéa trichophyton.

Om snel een einde te maken aan deze marteling, moet ge een pakje Saltrates Rodell kopen. Strooit een hoeveelheid in warm water totdat de vrijgekomen zuurstof hieraan het voorkomen geeft van roomachtige melk. Wanneer ge Uwe voeten in een dusdanig bad dompelt, tast de zuurstof de kiemen aan en vernietigt deze, terwijl zij diep in de poriën dringt en eelt en likdoorns zoozeer zacht maakt, dat U deze, zonder pijn, geheel en al met wortel kunt uitlichten. Pijn, opzwellen, wintervoeten en knobbels verdwijnen en dikwijls zal het mogelijk zijn dat ge, na één Saltrates Rodell bad, schoenen zult kunnen dragen welke een geheele maat kleiner zijn.

Saltrates Rodell zijn bij alle apothekers en drogisten en in goede parfumeriezaken te verkrijgen.

Wordt slank!

Indien U gaarne de gracieuse slankheid bereiken wilt, die nu over de geheele wereld in de mode is, zal het U interesseeren te vernemen, dat er nu een diätetisch vermageringsmiddel samengesteld is, hetwelk stoffen bevat, waarvan bij wetenschappelijke proefnemingen gebleken is, dat zij een constant gewichtsverlies teweegbrengen, hetwelk volkomen ongevaarlijk is, omdat het langzaam en geleidelijk geschiedt. Het preparaat, dat Facil-pastilles heet, wordt gegarandeerd onschadelijk te zijn en vereischt geen diët.

Facil-pastilles zijn verkrijgbaar in de apotheken en drogisterijen à f 3.— per buis van 100 pastilles voor een vermageringskuur van 3 weken. Gebruiksaanwijzing, tabel van normaal gewicht en referentiën van personen, die door het gebruik van Facil-pastilles slank geworden zijn, zijn aan iedere buis toegevoegd.

Beschermt Uw huid met **NIVEA**

opdat ze niet gaat springen of barsten. Wrijf de huid niet alleen overdag, vóór het naar buiten gaan, in, doch ook 's avonds vóór het naar bed gaan. Het weefsel wordt veerkrachtig, de huid gezond en sterk. Weer en wind zullen U niet meer deren.

Het verschil met luxe cremes:

NIVEA: grootste werkzaamheid, niettemin goedkooper.

PEBECO MIJ., AMSTERDAM-C.

Nivea: Doozen van 15 tot 90 cts. / Tuben van 35 en 55 cts.

Nivea-Olie: Flesschen van 75 en 120 cts.

Voor lichaamsmassage **NIVEA OLIE**, vooral na het baden.

Charlotte Susa zegt: "NUR-BLOND" is het ideaal voor ons Blondines."

Nieuwe Shampoo voor BLONDINES!

voorkomt het donkerder worden.

Laat niet toe, dat Uw mooie blonde haar aan schoonheid verliest, dat de glans en kleur vermindert. Het van nature teere blonde haar vereischt bijzondere zorg! In "Roberts NUR-BLOND" vindt U eindelijk de speciale Shampoo voor Blondines, die niet alleen het blonde haar de natuurlijke goudglans doet behouden, maar ook verkleurd of donker geworden haar weer de oorspronkelijke lichte goudkleur terug geeft. "Roberts NUR-BLOND" laat geenerlei bestanddeelen achter, die blond haar donker en glansloos maken. Het bevat geen verfstoffen, geen schadelijke bleekmiddelen, geen henna. Reeds de eerste proeven toonen de verrassende uitwerking aan: het haar wordt zacht als zijde, krijgt een prachtige gouden glans en een aangename geur. Meer dan een miljoen Amerikaansche dames en ook honderdduizenden Duitse Blondines gebruiken NUR-BLOND met uitstekend resultaat. Indien de uitwerking niet aan de hoogste verwachtingen beantwoordt, geld terug! Overal verkrijgbaar. Neemt nog heden een proef.

**ROBERTS
NURBLOND**

(in Amerika bekend onder den naam "Blondex")
De Shampoo voor Blondines

Alleen-Vertegenwoordigers voor Nederland: Firma B. Meindersma, Den Haag,
Westerbaanstraat 154/158

BOOM's Laxeerpillen

verdrijven overtollig gal en slijm en bevorderen en regelen een goeden stoelgang. Alleen echt zoo de verpakking is voorzien van bijstaand fabrieksmerk. Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à 30 en 55 cents per doosje.

PRIJSVERLAGING

Door de daling van
het Engelsche Pond
zijn alle

GROSSMITH'S OLD COTTAGE

Lavender artikelen
en -Toiletzeepen
TIJDELIJK
belangrijk verlaagd.

Lavendel Zeep 35 - 40 c.
Badzeep 35 - 55 c.
Lavendel Water 55 - 65 c.

etc. etc.

Blijf er steeds jong uitzien!

20 ct.
per stuk

's Morgens en 's avonds zijn hiervoor slechts twee minuten nodig, want deze methode welke door 24.592 schoonheidsspecialisten wordt aanbevolen, is uiterst eenvoudig: Bereidt een overvloedig schuim van Palmolive zeep en masseer hiermede zachtjes gedurende twee minuten de gezichtshuid. Afwassen met lauw en vervolgens met koud water. Met blijdschap zult U constateeren dat Uw teint haar frisheid herkrijgt, Uw huid soepel en aantrekkelijk wordt. Neemt nog heden een proef, Mevrouw - U zult er jonger uitzien dan Uw leeftijd is!

Behoudt de frissche teint der jeugd

Kou-verdrijvers

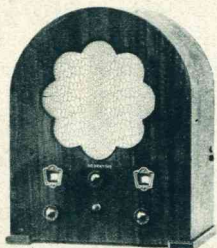
MIJNHARDT'S
Sanapirin-tabletten

Kokers 40 en 75 ct. Proefpakje 10 ct.
Bij Apoth. en Drogisten.

Pijnstillers

Sensatie!

Prijsverlaging
SILVERTONE RADIO

Vóór de
daling
Eng. Pond

~~f 175.-~~

Compleet geplaatst met ingebouwde 4 pol. luidspreker.
Verlichte afstemschalen
Gratis demonstratie

VONBURG

Weste Wagenstraat 17
Noordmolenstraat 45
Telefoon 13703

Betaling vanaf f 10,- p. maand

Thans
f 145.-

KUNSTGEBITTEN

f 50.- of f 70.-

Absoluut pijnlooze behandeling
Betaling desgewenscht in termijnen vanaf f 1.- per week zonder vooruitbetaling. Ook voor Ziekenfondsen

Bureau voor Tandheelkunde
Kruisstraat 15 b - Rotterdam

Geopend van 9-3 en 6-8 uur.
Telefoon 51943

1 minuut van het Station D. P.
Voor Delft: Markt 79

Voor Pernis: J. Biesheuvel,
Julianastraat 31 A

Voor Charlois: Boerg. Vliet 79 A

Voor Tuindorp Vreewijk:
A. G. Versteeg, Strevelsweg 27 (bovenhuis)

Een kostbaar bezit

is een doos of tube "Zij"-Crème. Zij beschermt Uw gelaat even afdoende tegen guur herfstweer of felle winterkou als een warme bontmantel of behagelijke pels het Uw lichaam doet.

VAN RIJN'S Utrecht De Beste MOSTERD

Voor een zuivere huid zuurstof- houdend water.

Een absoluut zuivere huid, smetteloos en zacht, is alleen een huid, die behoorlijk kan „ademen.“ De poriën moeten volkomen gereinigd en vrij van onzuiverheden zijn. Zeep en water kunnen alleen weinig doen voor het schoonhouden der poriën.

Zuurstofhoudend water kan dat echter wel! Doet daarom steeds, als u uw gezicht wast, een theelepeltje Radox in het waschwater. Als de werkzame, overal doordringende zuurstof zijn taak heeft gedaan, zult u als resultaat zien, dat alle vetworpjes en andere huidonzuiverheden verdwenen zijn en uw huid zacht en frisch wordt. En uw spiegel zal u bewijzen dat een werkelijk mooie, gezonde huid de basis is van een aantrekkelijk voorkomen.

Radox is heerlijk geperfumeerd en verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 1.25 per pak. Een pak is toereikend voor verscheidene weken.

Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam-C.

Voor Indië verkrijgbaar bij de Firma J. v. Gorkom & Co., Djocja, en hare filialen.

HET

Circusmeisje

DOOR

JOHAN DE GRAAFF

No. 3

Moedig?" herhaalde de Duitsche smalend. „Zij is met de leeuwen opgegroeid en met het gevaar vertrouwd, dus dan is het geen gevaar meer. Het temmen van pas gevangen wilde dieren vereischt moed, maar..."

„Ssst..." waarschuwde de directeur, „Mathama Akbar gaat beginnen." Onder de schetterende klanken van het koper traden de Hindoe en zijn vrouw de circustent binnen. Zijn gestalte was geheel gehuld in een ruime, witte bournous en na een diepe, maar waardige buiging voor het publiek te hebben gemaakt, nam hij zijn vrouw bij de hand en stelde haar voor.

Rani Sitah neigde het hoofd en trad daarna opzij om haar man zoo noodig behulpzaam te zijn.

„Vindt u het niet eigenaardig," vroeg de Duitsche fluisterend. „Mathama Akbar voelt zich alleen veilig als zijn vrouw bij hem is. Hij heeft wel eens gezegd, dat hij uit haar oogen het vertrouwen put in zijn kracht. Ziet u hoe hij haar nu en dan aanstaart?"

Paul knikte en vestigde daarna zijn aandacht op den fakir. Na het verichten van eenige gewone, maar schier onverklaarbare goocheltoeren, die zijn succesnummers moesten inleiden, verzocht de Hindoe het publiek bij den nu volgenden toer uitsluitend naar zijn handen te kijken. Daarop werd er een tafeltje voor hem neergezet, waarop hij met een mes een levende kip begon te ontleden. De verschillende lichaamsdeelen wierp hij, tot blijkbaar afgrijzen van het publiek, achteloos om zich heen, totdat hij niets meer dan den romp voor zich had liggen.

Nadat hij eenige oogenblikken had gewacht om het effect en de spanning te verhoogen, trad hij achteruit en hief zijn hand op. Tot onuitsprekelijke verbazing van iedereen, verhieven de in het rond verspreide lichaamsdeelen zich zonder aanraking van den grond en verplaatsten zich bliksemsnel naar den romp van de kip, zoodat het dier eindelijk weer ongeschonden op het tafeltje lag. Op een gebiedenden uitroep van den fakir vloog de kip op en liep luid kakelend weg, waarop een oorverdoovend applaus losbarstte.

„Massa-suggestie," verklaarde de directeur, „alleen de kip was echt, de rest heeft hij ons ingebeeld."

„'n Wonderbaarlijke macht," merkte Paul op, geheel onder den indruk van het vreemde experiment.

Inmiddels ontblootte Rani Sitah den geheelen linkerarm van haar man en reikte hem een plat stiletto toe, van de scherpste waarvan de Hindoe daarna eenige proeven gaf. Vervolgens zette hij onder ademlooze stilte van de toeschouwers het wapen met de punt op zijn bovenarm en wendde langzaam het hoofd af, om zijn vrouw aan te zien, die hem met geboeiden blik aan bleef staren. Van lieverlede scheen het leven uit zijn oogen te wijken, totdat zij eindelijk geheel verstand waren, toen dwaalde zijn blik door de ruimte en bleef rusten op een toeschouwer op de eerste rij.

Terwijl hij hoorbaar ademhaalde, stak hij het stiletto in het vleesch, drukte langzaam door en liet de handgreep eerst los toen de stootplaat van den dolk verder doordringen belette en de punt aan den onderkant van den arm zichtbaar was. Nadat hij nog even had gewacht, liep hij als een slaapwandelaar en geleid door zijn vrouw met opgeheven arm het circus rond. Daarna scheen hij opnieuw zijn aandacht te concentreeren op het stiletto en terwijl het publiek ademloos toezag, trok hij het wapen terug en toonde opnieuw zijn arm aan de toeschouwers. Er was geen druppel bloed zichtbaar en met een diepe buiging gaf de Hindoe te kennen, dat het experiment geëindigd was. Een krachtig en langdurig applaus beloofde hem en met iets als afgrijzen in zijn blik boog Paul zich naar den directeur.

„En welken waarborg hebben we nu, dat dit geen massa-suggestie is, directeur?" vroeg hij met een vreemden glimlach.

„De lidteekens, meneer," antwoordde Farber laconisch. Hij scheen er nog iets te willen bijvoegen, maar plotseling werd het circus vervuld met een luid gebrul en renden de eerste leeuwen de kooi binnen.

Het orkest zweeg plotseling en aller oogen richtten zich op de kooi, waarbinnen een zevental voetstukken stond opgesteld, waarop de dieren plaatsnamen. Als laatste verscheen een reusachtige Nubiër, een koning onder de koningen in ballingschap, vergezeld van de dompteuse, die een lichte neiging voor het publiek maakte en zich daarop onmiddellijk tot haar viervoetige medewerkers richtte.

Paul boog zich zoover mogelijk voorover om niets van dit zeldzame schouwspel, dat hem niet alleen met angst, maar ook met bewondering vervulde, te missen en geboeid volgde zijn blik elke beweging van het meisje, dat zich volkomen rustig en onbevangen temidden der verscheurende roofdieren bewoog.

De leeuwen bewogen onrustig zoekend hun bemaande koppen en sloegen nu en dan speelsch een klauw naar elkander of naar de dompteuse uit, die hen telkens met 'n knal van haar zweep aanmaande, rustig te blijven. Naast de kooi stonden twee mannen: Willem, die door de ponyrijdster smalend Tine's beschermeling was genoemd en Moelay, wiens rechterhand een browning omkleemde. De Arabier scheen onophoudelijk verdacht te zijn op gevaar, zijn oogen vlogen naar links en naar rechts en elke verdachte beweging van de dieren ontlokte hem een waarschuwend: „Oäh! Oäh!" dat Paul zich herinnerde meermalen uit den mond van Arabieren te hebben gehoord, die de aandacht willen trekken.

De dompteuse liet de leeuwen van voetstuk tot voetstuk springen, waarbij eenigen hunner telkens weer het evenwicht verloren en op de verwijtende stem van hun meesteres met neerhangende koppen naar hun plaats terugsloten om het kunststuk opnieuw te beproeven. Als zij slaagden, streelde het

meisje de ruige manen of klopte hun goedkeurend op den kop, waarbij de dieren zich behaaglijk tegen haar aandrang en, alsof ze bedelden om meer liefkozingen.

Paul wendde zijn blik niet van het meisje af, tot blijkbaar ergernis van de ponyrijdster, die herhaaldelijk een gesprek met hem trachtte aan te knopen en telkens verstrooide antwoorden kreeg. Rustig en bevallig bewoog de dompteuse zich tusschen de leeuwen en op een kort bevel legden alle zich in een kring om haar heen, waarna zij eenige sierlijke dansen uitvoerde. Met hoogroode wangen van opwindendheid eindigde zij, waarop het publiek haar beloofde met een langdurig applaus. Na nog eenigen tijd met haar dieren te hebben gespeeld, besloot de dompteuse haar optreden met het waagstuk, dat iederen avond weer opnieuw de angst en de bewondering van het publiek gaande maakte.

Zij gelastte de leeuwen in een halven kring te gaan liggen met de koppen bij elkander en op den grond knielend, legde zij haar hoofd tusschen hen in. Onbeweeglijk, maar met geopende bekken en hijgende adem, bleven de roofdieren liggen, totdat een getril van de lippen van Zemba, den Nubiër, die onrustig zijn kop ophief, Sidi Moelay deed ingrijpen.

„Oäh... Oäh... Ma Sh' Allah..." waarschuwde de Arabier heesch en met een vlugge beweging sprong het meisje overeind.

Het op sensatie beluste publiek applaudisseerde als razend en na voor dien bijval te hebben gedankt, dreef de dompteuse haar medewerkers de kooi uit en begaf zich met hen naar de stallen, waarna onmiddellijk het orkest inviel voor de finale.

Met brandende oogen en gebalde vuisten had Paul het laatste waagstuk aangezien. Hij voelde zich aan een vreemde ontroering ten prooi en een zucht van verlichting ontsnapte hem, toen hij het meisje zag verdwijnen. Een lichte aanraking van zijn arm bracht hem tot zichzelf en de Duitsche aanzijnde, die hem flauw toelachte, vroeg hij: „Is het afgelopen?"

„Ja," antwoordde de ponyrijdster, „we hebben ons souper weer verdiend. Gaat u mee, meneer van Affelen, de directeur staat ook op."

Paul vestigde een blik op zijn gastheer, dien hij geheel vergeten had.

„Kranig, hè?" vroeg Gottlieb Farber met bewonderende stem.

„Ja, en beangstigend tevens," antwoordde Paul zacht. „Dat frêle wezentje is niet geschikt voor zoo'n beroep. Geen enkele vrouw overigens..."

„Hoho!" viel de directeur lachend in. „Zegt u dat niet! Ik heb in mijn loopbaan met dompteuses kennism gemaakt, die ervaren leeuwentemmers de baas waren als het op dwingenden invloed aankwam. Vrouwen, die er niet voor terugdeinsden een pas gevangen koningstijger te dresseeren. In Berlijn ken ik er een, die even achteloos met krokodillen omspringt als een schooljongen met een salamander. Het zijn weliswaar uitzonderingen, mijn waarde heer, maar..."

„Onvrouwelijke uitzonderingen," viel Paul hem beslist in de rede.

„Toegegeven, maar zij bezitten alle eigenschappen, die het beroep vereischt. Overigens deel ik uw meening, dat Tine in zoo'n gezelschap niet thuis hoort en afgezien van nog andere redenen, zal ik alleen daarom reeds blij zijn, als het meisje zich aan een andere taak kan geven. Voor haar toekomst hangt er veel vanaf hoe de onderhandelingen over den verkoop van haar dieren aflopen, want slaagt zij niet, dan..."

Farber zweeg met een bezorgd hoofdschudden en plotseling van het onderwerp afstappend, ging hij voort: „Het souper wacht ons, willen we gaan?"

Onderzoekend liet hij zijn blik door de leegstroomende circustent dwalen en wendde zich toen naar den uitgang, gevolgd door Paul, die, afgetrokken, naar het bijna niet te onderbreken gebabbel van de ponyrijdster luisterde.

HOOFDSTUK V.

TOENADERING.

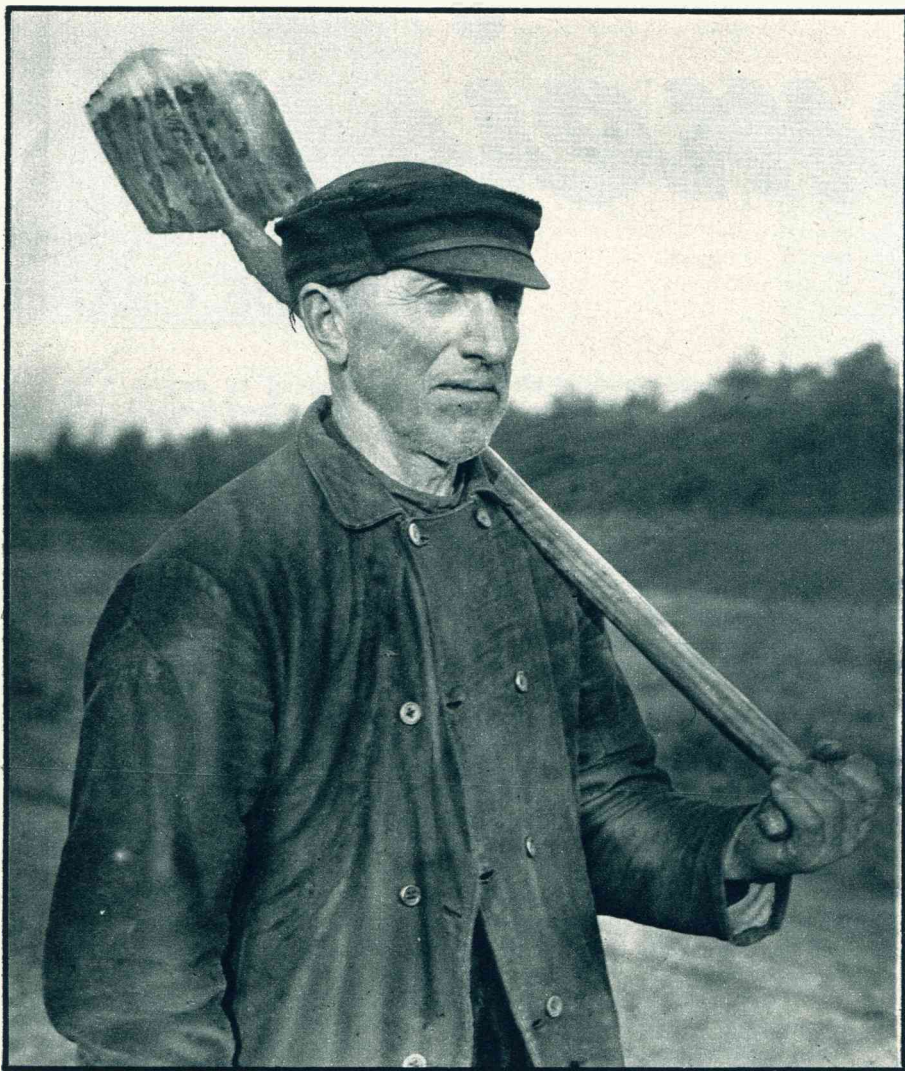
An tafel heerschte de opgewekte, vertrouwelijke toon, die te verwachten was van menschen, die gemeenschappelijke belangen hadden en in een klein, eigen wereldje elkanders lief en leed deelden. Paul voelde zich reeds nu in het vertrouwen van de anderen opgenomen en het kostte hem moeite, zich te herinneren, dat hij eerst dien middag zijn intrede in het circus had gedaan en met de artisten had kennism gemaakt.

Tot zijn vreugde bemerkte hij, dat een goede geest hem tusschen den directeur en de dompteuse had geplaatst, waarvan hij een gretig gebruik maakte om een meer vertrouwelijk gesprek uit te lokken. Hij dankte haar voor de zorg, die zij aan de inrichting van zijn compartiment had besteed en sprak zich toen in warm bewonderende woorden uit over haar beheerscht en zelfbewust optreden tegenover haar leeuwen. Met een bloesje van verlegenheid weerde het meisje zijn complimenten af, waarop Paul haar vroeg of zij nooit angst voor haar dieren gevoelde.

„Neen, meneer," ontkende ze met een glimlach, „zij zijn aan me gewend en zij hebben nog nooit een poging gedaan om me kwaad te berokkenen."

„Ook Zemba niet? Ik meende op te merken, dat hij minder te vertrouwen was dan de anderen."

„Inderdaad, meneer, hij is niet zoo rustig als zij en een enkele maal zelfs ongehoorzaam. Hij heeft langer dan een jaar in de Nubische woestijn geleefd en zijn instincten zijn dieper en gaver dan die van zijn broers en zusters soort-

Huiswaarts keerende Overijselsche boer

genooten. De zucht naar dwingelandij komt ook nog wel eens bij hem boven en dat maakt hem onrustig en ongehoorzaam. Hij keert zich echter nooit tegen mij, maar altijd tot zijn makkers en daarom voel ik me ook in zijn gezelschap volkomen veilig."

"Bevalt u dit beroep, juffrouw Tine?" informeerde Paul belangstellend. "Neen, ik heb er zelfs een hekel aan," bekende het meisje onomwonden. "De ongelegenheid echter, waarin de directeur zich bevond na het sterven van mijn vader en bovendien mijn eigen nood dwongen me in zekeren zin, van mijn vriendschappelijke verstandhouding met de leeuwen gebruik te maken om zoowel mijnheer Farber te helpen als mijn brood te verdienen. Het beroep op zichzelf vind ik zeer onvrouwelijk en ik ben er ook totaal ongeschikt voor. Ik mis alle eigenschappen, die noodig zijn om een wild dier te temmen en te dresseeren en ik ben niet in staat om hun iets nieuws aan te leeren. De vertooning, die u heeft gezien, is jaren oud en mijn vader heeft er de dieren op gedresseerd. Zelf zou ik zooiets onmogelijk kunnen en het is gelukkig ook niet noodig, dat ik me er moeite voor geef. Na beëindiging van deze tournee nemen wij afscheid, zoowel van de leeuwen als van het circus."

De hoop, iets meer omtrent haarzelf te vernemen en de min of meer raadselachtige betrekking, waarin zij tot den stalknecht bleek te staan, drong hem dieper op dat „wij" in te gaan.

"U spreekt in het meervoud; ik dacht, dat u alleen aan het circus Farber verbonden was, juffrouw van Staveren," vroeg hij, het meisje aanziende.

Er kwam een donkere uitdrukking in haar blik en haperend antwoordde zij: „Op zichzelf is dat juist, meneer... ach, pardon, ik ben uw naam weer vergeten..."

"Zegt u dan maar Paul, alsjeblieft," verzocht hij met eenige driestheid, „u kunt het meneer gerust vergeten zonder den schijn op u te laden, alsof u niet zou weten hoe het hoort. Die overdreven vormelijkheid tusschen menschen die in een klein wereldje op elkander's gezelschap zijn aangewezen, lijkt me onzinnig."

Het meisje wierp hem een verlegen glimlach toe en ernstiger gestemd, hernam hij: „Maar gaat u voort, als ik u verzoeken mag, wij spraken over dat meervoud."

"Ja, ja," viel Tine haastig in, „ik wilde zeggen, dat mijn helper na mijn vertrek eveneens het gezelschap verlaat. Hij is hier uitsluitend voor de verzorging der leeuwen, weet u, en als deze verkocht worden, is er hier geen werk meer voor hem."

Het antwoord gaf Paul niet de opheldering, die hij gehoopt had te krijgen op zijn vraag en eenigszins teleurgesteld, bleef hij eenige oogenblikken zwijgen. Terwijl hij zich met verbazing afvroeg, wat hem toch in dit meisje zoo onweerstaanbaar aantrok en wat het was, dat hem sinds eenige uren zijn gewone evenwichtigheid en rust had doen verliezen, keek hij haar aan en plotseling kruiste zijn blik de hare. Zijn oogen beleden zoo duidelijk zijn bewondering, dat Tine blozend het hoofd afwendde. Verward nam hij den draad van het gesprek weer op.

„Dus dan is dit uw laatste tournee, nietwaar?"

„Ja, na afloop van ons optreden in Nijmegen, dat samenvalt met de kermis in de eerste week van October, hoop ik uit het circusleven te verdwijnen," gaf zij hem levendig ten antwoord. Direct daarop versomberde echter haar blik en bedrukt voegde zij er aan toe: „Als ik tenminste naar wensch kan slagen met den verkoop van mijn dieren."

„En als u daarin niet slaagt, zou u dan om een of andere reden verplicht zijn te blijven?" informeerde Paul belangstellend.

„Ja... dan, dan weet ik nog niet wat me te doen staat."

Haar antwoord werd gevolgd door een diepen zucht.

„Uw werkkring schijnt u nogal tegen te staan," merkte Paul ernstig op.

„Och, om u de waarheid te zeggen, houd ik veel meer van een rustig, huiselijk leven. Het zwerven is heusch niet zoo prettig, als men het wel eens wil doen voorkomen. Men zegt wel, dat circus- en kermismenschen zieltjes zonder zorgen zijn, maar die bewering staat ver bezijden de waarheid. Afgezien echter van die zorgen, heb ik nog plichten te vervullen, die me heilig zijn en die ik nu helaas moet verwaarloozen. Ook moogt u niet vergeten, dat het circusleven aan een vrouw weinig of niets biedt, dat haar voldoening geeft. Als het u niet heelemaal vreemd is, zult u me kunnen begrijpen..."

„Inderdaad, het is me geheel vreemd, maar daarom begrijp ik u toch wel," verzekerde Paul ernstig. Haar klacht, dat zij in dit leven geen voldoening vond, roerde en verheugde hem tegelijk en hij zag er een bewijs in, dat zij een warm en gevoelig hart bezat.

„Mag ik u een verzoek doen?" hernam hij na een oogenblik, terwijl hij haar recht in de oogen blikte, waarvan de donkerglanzende diepten beschaduwd werden door lange zijge wimpers.

Het meisje sloeg haar blik verward neer, onder de half-drieste, half-smeekende uitdrukking van zijn oogen en terwijl een blos haar gelaat kleurde, vroeg ze: „Mij, meneer?"

„Ja, ik wilde u vragen of u mij misschien met uw leeuwen in kennis wilt brengen. Ik ben eigenlijk voor de paarden hier gekomen, maar na uw optreden lijken leeuwen me minstens zoo interessant," bekende hij oprecht en met 'n ondeugenden glimlach. „Als ik dus misschien uw stallen eens zou mogen bezichtigen, zou me dat groot genoeg doen."

„Zeker, meneer, als u er zich voor interesseert, zal ik u met genoeg gelegenheid geven, de dieren te bestudeeren en ik ben graag bereid u het weinige te vertellen, dat ik van hen weet," beloofde het meisje. „Ik moet u er echter op voorbereiden, dat hun levensloop niet romantisch is. Leeuwen met een interessant verleden behoeft u niet in circussen te zoeken, die vindt u alleen nog bij Hagenbeck en in de roofdierengalerijen van de Londensche en Berlijnsche dierentuinen. Londen bezit roofdieren, die in volwassen staat in de jungle zijn gevangen. Nietwaar, Sidi?" mengde het meisje tot Paul's teleurstelling den Arabier in het gesprek.

De jongeman keek den kleinen kring eens rond en ving een stekeligen blik op van de ponyrijdster, die den clown tot tafelbuurman had en die door dezen geheel verwaarloosd werd. Hij bemerkte, dat het gesprek stokte en dat aller oogen op hem en de dompteuse waren gericht die haar vraag aan den Arabier herhaalde.

„Ik zei meneer van Affelen, dat men alleen nog in Londen echte leeuwen en tijgers kan vinden, Sidi..."

„En ook mooie paarden," vulde de Arabier enthousiast aan, „Engelsche paarden, ah..."

„Heeft u Londen bezocht, Sidi Moelay?" vroeg Paul, lachend om diens geestdrift.

„Ja, ja, meneer, Lúndra en Lifferbûl," — hiermede bedoelde hij Londen en Liverpool — „jazeker..."

De Arabier haspelde het Arabisch en het Hollandsch door elkander en vervolgde: „Lúndra is een vieze stad, geen zon, geen licht, maar duisternis en rook, roet en mist, brrr... Ah, de Afrikaansche kusten, Ma Sh' Allah, verrukkelijk, Londen brrr, geen boom, geen bloem, een reuzenstad, maar zonder schoonheid."

„U overdrijft," protesteerde de dompteuse lachend. „Londen heeft wel degelijk zijn natuurschoon. Men moet het alleen maar weten op te sporen. Is u in Londen bekend?" richtte zij zich tot Paul.

Op zijn toestemmend antwoord hernam ze met geestdrift in haar stem: „Kent u Greenwich-Park? En het uitzicht op de rivier bij het observatiestation? En kent u verrukkelijker uitzicht dan dat in Hyde-Park over de Serpentine, als de ondergaande zon haar gouden stralen werpt op de oude torentansen van Westminster? En waar vindt men herfstgezichten, tinten en geuren als in Kensington-Gardens?"

Het meisje was enthousiast in haar opsomming van Londens natuurschoon en lachend stemde Paul met haar in. Moelay schudde afkeurend het hoofd en begon breedsprakig uit te weiden over de heerlijkheden van Tunis en Tripolis, van Alexandrië en Damascus, waarvoor hij een geduldig toehoorder vond in den persoon van den clown, die stil voor zich uitstarend zijn brood zat te verkruielen.

„Hoe laat komt u een bezoek aan de leeuwen het best gelegen?" wendde Paul zich tot de dompteuse, zoodra het gesprek meer algemeen werd.

„Indien het u schikt, kunnen we het best tegen elven gaan," antwoordde Tine. „De dieren worden dan gevoederd en dat biedt altijd een interessant inzicht in hun vraatzuchtige natuur."

„Uitstekend, ik houd mij aan uw voorstel, elf uur dan," stemde Paul in.

Het meisje scheen een oogenblik te aarzelen met een vraag en hernam toen plotseling: „Wij zijn gewoon tegen dien tijd koffie te drinken en indien Rani Sitah u nog niet heeft uitgenoodigd, zal het ons aangenaam zijn u bij ons te zien. Erna en ik bewonen... enfin, u weet het, u is vanmiddag reeds bij ons geweest," viel zij zichzelf in de rede.

Paul dankte haar verheugd en onmiddellijk daarna stond de dompteuse op om zich ter ruste te begeven. Haar voorbeeld werd spoedig door de anderen

gevolgd en eenige oogenblikken later zocht ook Paul zijn wagen op. Hij herinnerde zich, dat Farber hem 's middags had gezegd, dat zijn compartiment, evenals de andere, op het stedelijk electrisch kabelnet was aangesloten, doch het duurde geruimen tijd voor hij de schakelaars had gevonden. Eindelijk stond hij op het punt den knop om te draaien, toen hij het gerucht opving van zachte, vlugge schreden.

Zich afvragend, wie er in het holst van den nacht iets in het wagenpark had te zoeken, keek Paul door een kier van de deur over het plein uit. De wagens onderschepten het licht van de straatlantaarns, maar nochtans kon hij duidelijk een man onderscheiden, die, opmerkzaam rondziende, op een der wagens toeliep. De onbekende bleef aan de deur daarvan even staan luisteren en liep vervolgens naar een anderen wagen, waarvoor hij eveneens bleef staan. Daarna keerde hij zich om en begaf zich naar het houten gebouwtje, waarin de leeuwen waren ondergebracht. Geruischloos opende hij de deur en trad naar binnen, de deur weer zorgvuldig achter zich dichttrekkend.

Paul had het geheimzinnig gedoe opmerkzaam gevolgd en van meening, met iemand te doen te hebben, die iets kwaads in den zin had, stond hij op het punt hem te volgen, toen de man plotseling weer te voorschijn kwam. De onbekende sloot het leeuwenverblijf opnieuw af en begaf zich vervolgens naar een wagen aan den overkant van het plein. Hier trad hij binnen en sloot vervolgens de deur achter zich.

Toen een oogenblik later het licht in den wagen werd aangedraaid, verliet Paul zijn compartiment en liep halverwege het plein op. Geheel gerustgesteld, maar toch verwonderd, keerde hij plotseling op zijn schreden terug: in den verlichten wagen had hij den Arabier herkend. In het voorbijgaan wierp hij een blik op de wagens, waarvoor Sidi Moelay was blijven stilstaan en tot zijn verbazing ontdekte hij, dat de een door Erna en Tine was bewoond, terwijl in den andere eenige stalknechts gehuisvest waren.

Paul vroeg zich verrast af, welk gevaar er hier te duchten viel, dat dezen geheimzinnigen rondgang noodzakelijk maakte en trachtend eenige orde in zijn verwarde gedachten te brengen, zette hij zich op de bovenste trede van het wagentrapje.

Hij gaf er zich eindelijk rekenschap van, dat hij niet meer dezelfde was van eenige uren geleden. Zijn gevoelsleven had een verandering ondergaan, het kwam hem voor, dat het rijker en warmer was geworden. Naar de oorzaak zoekend van deze verandering, keerden zijn gedachten telkens weer terug naar het beeld van de lieflijke Tine, wier aanblik dien avond aandoeningen in hem hadden gewekt, die hem geheel vreemd waren.

Paul trachtte de verwarring, waaraan hij zich ten prooi voelde, te overwinnen, door aan zijn moeder te denken. Maar plotseling kwam zich naast haar beeld dat van Lou plaatsen. Wrevelig zette hij alle gedachten aan huis van zich af en opstaande scheen het hem toe, dat vanuit de duisternis een paar donkere, wondere oogen hem aanstaarden, groote fluweelen oogen met een stralenden gloed, waarin hij een belofte zag lichten. Met een onbewust teederen glimlach wendde hij zich van het visioen af en den wagen sluitend, begaf hij zich ter ruste. Aan zijn kwellende gedachten ontkwam hij echter vooreerst nog niet.

Welke geheimzinnige betrekking bestond er tusschen Tine van Staveren en dien dronken stalknecht, omtrent wien niemand hem inlichtingen wilde geven?....

Waarom sloop Moelay in het holst van den nacht langs de wagens en wat deed hij in het leeuwenverblijf?....

Wat had Gottlieb Farber bedoeld met het leed en de ellende, die Tine nog te wachten stonden?....

Welke waren die plichten, die het meisje dierbaar waren en van welken aard waren het verdriet en de teleurstelling, die zij te dragen had?...

Met een gevoel van onrust en pijn in het hart zocht Paul vergeefs naar een antwoord op die vragen en toen hij eindelijk in slaap viel, hield hij er zich verzekerd van, dat hij op een keerpunt in zijn leven stond en dat de weg, die voor hem lag, gekruist zou worden door het meisje, waarin hij voelde meer belang te stellen dan in iemand anders ter wereld.

HOOFDSTUK VI. VIJANDIGHEDEN.

Paul ontwaakte reeds eenige uren later en wierp, na zich te hebben gekleed, zijn wagentrappen open. Tot zijn verrassing ontdekte hij, dat Moelay op het plein het Mohammedaansche ritueel van de reiniging verrichtte en daarna, met zijn gelaat naar de Kiblah in het Oosten gekeerd, zijn morgengebed deed.

Hij wachtte tot de Arabier gereed was en liep hem vervolgens met een opgewekt „goeden morgen” tegemoet, om hem daarna naar de stallen te vergezellen. De komst van den meester werd door de paarden met een luid gehinnik begroet en van box tot box gaande, streelde de Arabier hun fijne, glanzende huid en sprak hun met een paar vriendelijke woorden toe.

Moelay weidde eenigen tijd uit over de gewoonten en rasverschillen der Koerdische, Toscaansche en der wilde steppen- en pampapaarden, doch Paul's gedachten waren verstrooid en hij verheugde zich, toen zij gewaarschuwd werden voor het ontbijt.

Paul kreeg een plaats tusschen Erna en Tine. De Duitsche was in een slechte stemming, doch deze verkeerde in nieuwsgierigheid, toen Farber Paul een viertal brieven overhandigde, waarvan de sierlijke monogrammen en lakafdrukken haar aandacht trokken. Paul stak de brieven, waarvan er een van zijn moeder en een van Lou afkomstig waren, ongeopend in zijn zak en begon met de Duitsche een gesprek over haar ponies. Toen het wachten op het Hindoe-echtpaar ongewoon lang duurde, begaf de clown zich naar hun wagen, vanwaar hij terstond met een somber gelaat terugkeerde.

„Mathama en de Rani laten zich verontschuldigen, de kleine Sitah is koortsig en onrustig, meneer Farber,” sprak hij met bedrukte stem, „zij zouden graag een dokter willen waarschuwen.”

„Jazeker, ik zal er direct voor zorg dragen,” bevestigde Farber zich, terwijl hij opstond. „Maar ach, wie moet ik nu opbellen in deze vreemde stad?” richtte hij zich tot den clown.

Deze wendde zich met vragenden blik tot Paul, die onmiddellijk opstond.

„Laat mij er maar even voor zorgen, meneer Farber, ik heb hier een kennis, die kinderspecialist is.”

In het kantoortje van den bureauist belde Paul den dokter op en keerde daarop naar den restauratiewagen terug.

„Is u bekend in deze stad, meneer?” vroeg de Duitsche, toen Paul plaatsgenomen had.

Paul begreep, dat niet alleen zijn aanwezigheid in het circus, maar ook zijn persoon en omstandigheden de belangstelling en nieuwsgierigheid van de ponyrijdster hadden gewekt. Haar onbescheidenheid hinderde hem en ontwijkend gaf hij ten antwoord: „Ja, ik heb hier gewoond, juffrouw.”

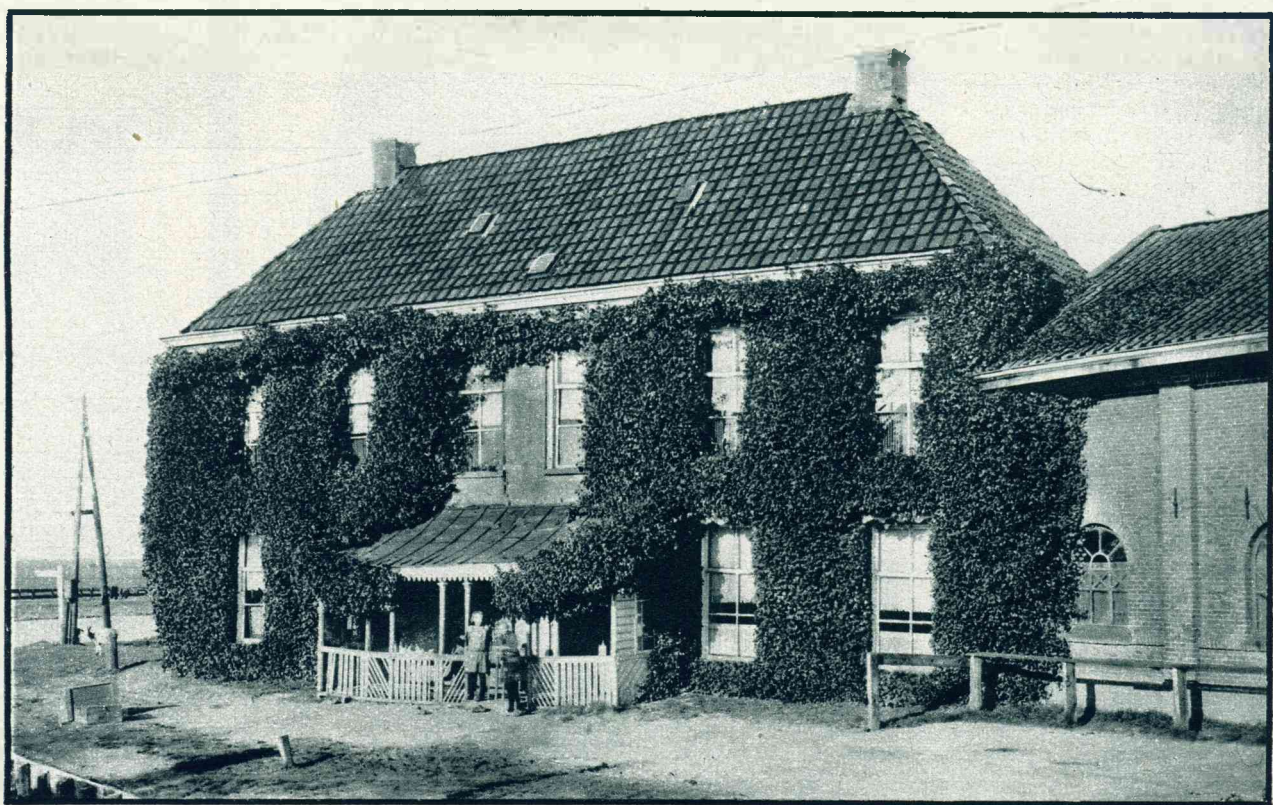
Hij verwachtte reeds een nieuwe vraag, toen plotseling Willem, de leeuwenverzorger, aan den ingang van den wagen verscheen. De gesprekken verstomden onmiddellijk en Paul nam den slordig gekleeden man, wiens hoogrood gekleurd en verlopen gelaat hem antipathie inboezemde, een oogenblik scherp op, om daarna zijn blik op Tine van Staveren te vestigen. Hij zag het gelaat van het meisje plotseling verstarren als een masker, terwijl Moelay den man met halfgesloten oogen aankeek, alsof hij de uitdrukking daarvan verborgen wilde houden.

De stalknecht monsterde het gezelschap met een onverschilligen blik, liet een kort en ruw „goeiemorgen” hooren en vervolgde in één adem: „Er schijnt iets aan 't handje te zijn met Zemba, je mag wel eens naar 'm kijken, Tine.”

De onverschillige en onbeschofte toon van deze waarschuwing verbaasde en ergerde Paul en overtuigd, dat Tine den man terecht zou wijzen, wierp hij haar een onderzoekenden blik toe. Hij zag een uitdrukking van vrees en heimelijken afkeer in de oogen van het meisje komen en met een vuurrooden blos op haar gelaat beloofde zij spoedig naar den stal te zullen komen.

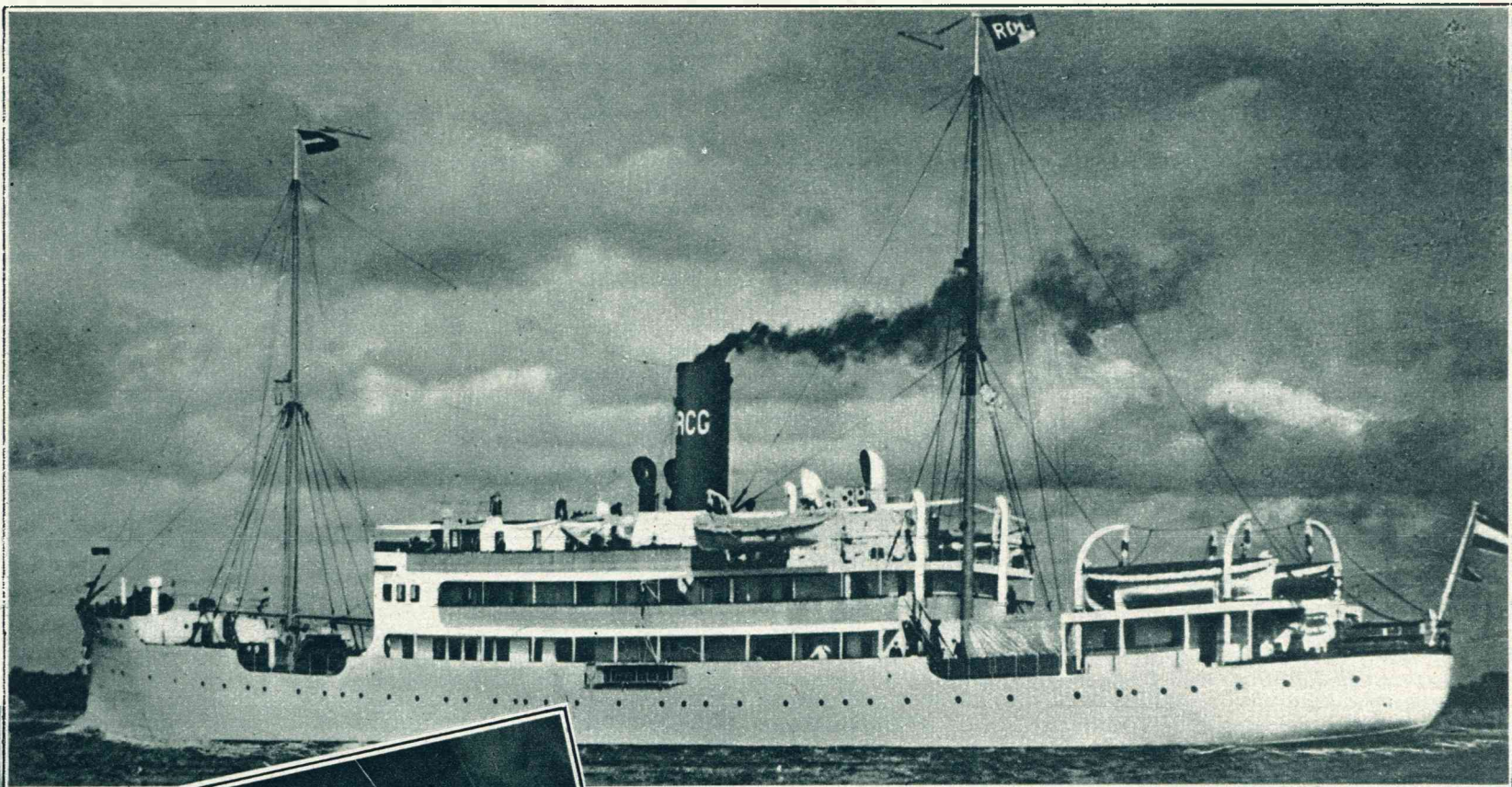
Onwillekeurig vestigde Paul een verwonderden blik op de Duitsche, die eerst Tine met een uitdrukking vol leedvermaak aankeek en zich daarop met een spottend glimlachje tot Paul wendde. Koel ontweek hij haar blik en ziende, dat de man verdwenen was, trachtte hij Tine, die onaangenaam getroffen scheen te zijn en haar best deed haar verlegenheid te verbergen, op haar gemak te stellen met de vraag of Zemba ziek kon zijn.

(Wordt voortgezet)

„De Dille”

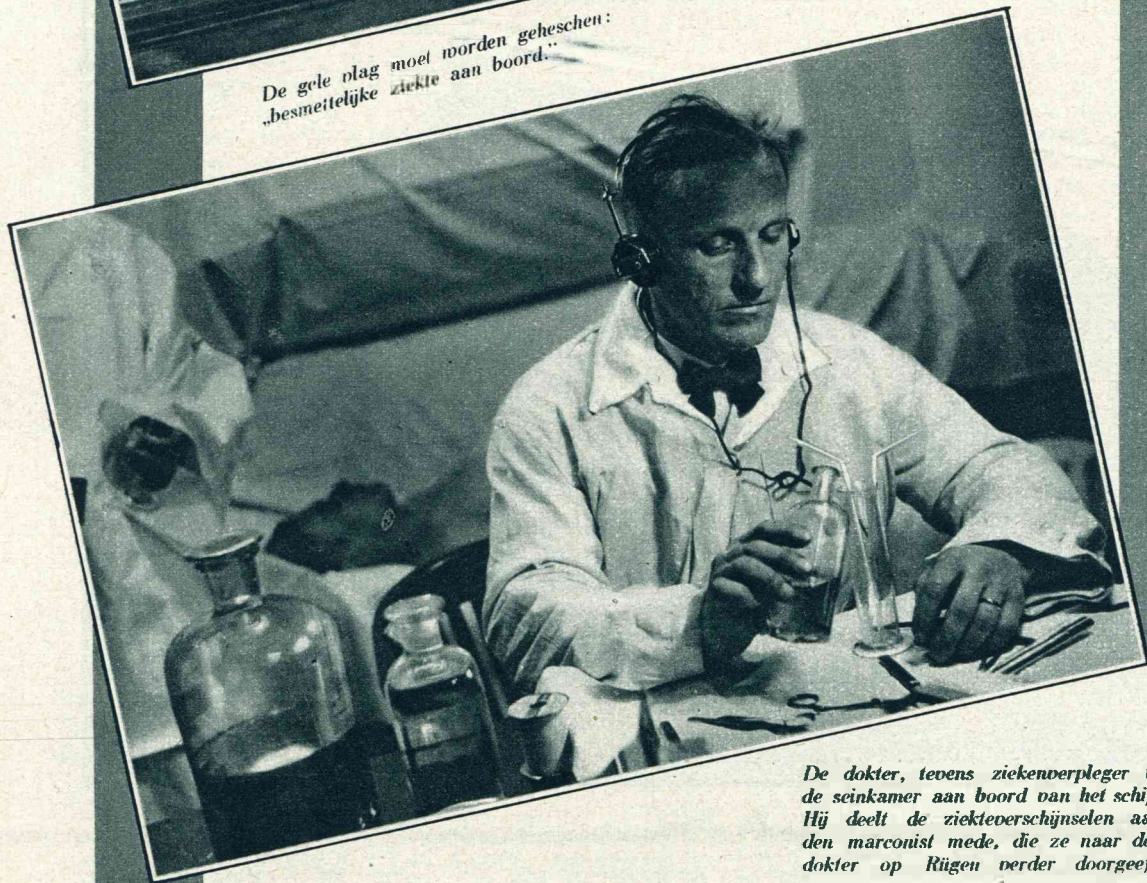
EEN GEHEEL MET KLIMOP BEGROEIDE HERBERG AAN DE SNEEKERVAART, WELKE IN DE OUDERWETSCHES STRENGE WINTERS, TOEN DE FRIEZEN DAGENLANG TOCHTEN OP HET IJS MAAKTEN, EEN ZEER GEWILD EN DRUK BEZOCHT ONTSPANNINGSOORD WAS. GRAAG BRACHT HET JONGE VOLKJE DAAR EENIGE UREN DOOR MET MUZIEK, ZANG EN DANS.... THANS IS 'T GEDAAN MET DE GLORIE! „DE DILLE” KWAM ONDER DEN HAMER EN BRACHT SLECHTS f 888.— OP.

De „Nordland,” aan boord van welk schip een „draadlooze” operatie in volle zee plaats vond.

De gele plag moet worden geheschen: „besmettelijke ziekte aan boord.”

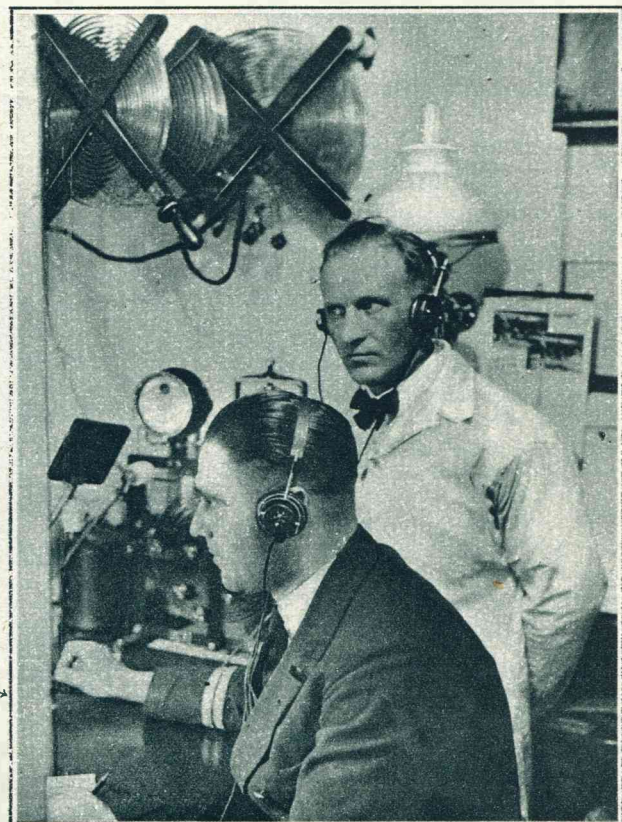
De dokter, tevens ziekenverpleger in de seinkamer aan boord van het schip. Hij deelt de ziekteverschijnselen aan den marconist mede, die ze naar den dokter op Rügen verder doorgeeft.

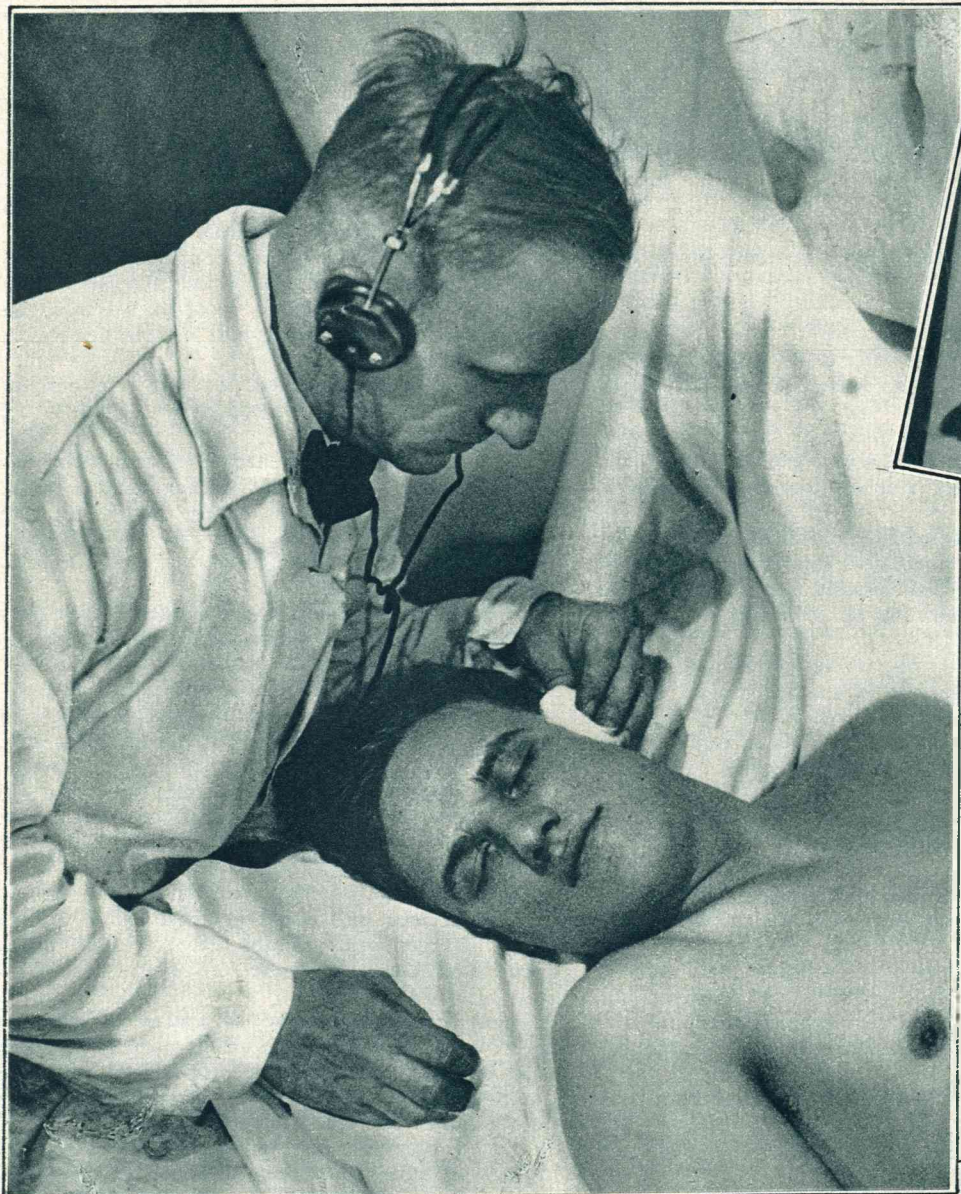
De verpleger bereidt de geneesmiddelen op aanwijzing van den arts.

DE „DRAADLOOZE” OPERATIE

De ontwikkeling der radiotechniek schrijdt steeds voort, geen moeilijkheden, van welken aard ook, kunnen voor haar beletsel vormen. Zij heeft ruimte en tijd overwonnen. Nauwelijks staan wij nog verbaasd over de resultaten, die op allerlei gebied door middel van de radio worden bereikt.

Het Duitsche ministerie van Posterijen heeft thans een nieuwe gebruiksmogelijkheid voor de radio in toepassing gebracht. En met succes. Deze nieuwe mogelijkheid is belangrijk zoowel voor de beoefening der medische wetenschap als voor de zeevaart.

Het onderzoek van den zieken matroos. De arts-verpleger kent de morse-tekens, met behulp waarvan hij zijn bevelen ontvangt.

Het komt vrij dikwijls voor, dat op schepen in volle zee zich zulke ziekten, zoodanige plotselinge, ernstige ongevallen voordoen, dat de scheepsarts een collega op het vaste land zou wenschen te raadplegen of, in het geval er geen dokter aanwezig is, de kennis van den ziekenoppasser niet toereikend is om 't ziektegeval te behandelen.

Vanzelfsprekend is het in het belang van den patiënt, dat hij zoo spoedig mogelijk wordt geholpen. Het schip bevindt zich echter 24—72 uren van het „naastbijzijnde” ziekenhuis. In zulke gevallen heeft men aan boord echter nog niet alle hoop op te geven. Want de marconist van het schip roept een radio-ontvangststation op het vasteland op en met behulp hiervan komen bevelen of raadgevingen door. De resultaten, die men met deze methode op de Oostzee bereikte, waren zoo voldoende, dat men ernstig overweegt, een zelfde toe te passen voor schepen, die zich op de Noordzee of zelfs op den Atlantischen Oceaan zouden bevinden. De schepen op de Oostzee roepen het radiostation op het eiland Rügen op, waar steeds, op alle uren van den dag en van den nacht, een arts aanwezig is, om onmiddellijk den zieken-

In de ziekenkamer van het schip. De scheepsdokter onderzoekt den patiënt en deelt de symptomen der ziekte aan den tweeden officier mede, die telefonisch met den marconist in de seinkamer in verbinding staat. De adviezen van zijn collega hoort de dokter door den koptelefoon.

verpleger aan boord met zijn raad te kunnen bijstaan. Van het schip af worden den dokter de ziekteverschijnselen langs radiotelegrafischen weg medegedeeld, en op dezelfde wijze wordt geantwoord. Het is echter noodzakelijk, dat de personen, die als arts, ziekenoppasser of „eerste hulp bij ongelukken” optreden, de morse-tekens kennen, daar op verschillende schepen de ruimte het niet toelaat een luidsprekersinstallatie mede te nemen.

Aan boord van het Duitsche vrachtschip „Nordland”, dat tusschen Stettin en Helsingfors vaart, werd een lid der bemanning plotseling ernstig ziek. De scheepsarts-verpleger kon wel vergiftigingsverschijnselen constateeren, maar durfde niet op eigen gelegenheid te opereeren. De marconist riep „Rügen Radio” op en de patiënt kon met goed gevolg behandeld worden.

Onze foto's geven een duidelijk beeld, hoe de gang van zaken in dergelijke gevallen is, en bewijzen weer eens hoeveel de moderne techniek tot het welzijn der menschheid bijdraagt.

De geneesheer op het eiland geeft zijn adviezen door.

In de marconisten-kamer.

AANPAKKEN

DOOR PHIL HOLSTER

W aarschijnlijk zou iedere man begrepen hebben, dat het geen goed moment was voor een zoek; maar Will begreep zulke dingen niet. Hij was een van die goedgehartige gespieerde mensen, die geen idee hebben van tact.

Minny Chalmers was een zachtzinnig meisje; maar het zachtzinnigste meisje van de wereld verliest iets, zoo niet veel, van haar zelfbeheersching, als ze van een muurtje afspringt en met den eenen voet vierkant in een emmer met nat kippenvoer terecht komt.

Ze had Will vriendelijk gegroet over het muurtje van zijn hoenderpark; vriendelijk had ze zijn uitnoodiging aangenomen, over het muurtje te springen, om een groot nieuw hok te bezichtigen, dat pas gebouwd was. Maar zij voelde niets vriendelijks meer, toen haar rechtervoet tot boven den enkel in het kleverige goedje zat, dat Will neer had moeten zetten, om haar over het muurtje te helpen.

„O! Kijk eens!” riep ze.

Will lachte. „Hindert niets hoor,” zei hij geruststellend. „Daar geven de kippen niets om.”

Minny trok haar voet uit den emmer en keek hem met ergernis aan.

„De kippen! Wie heeft 't over die nare kippen? M'n heele kous is bedorven!”

„Ik zal 't er af borstelen, als 't droog is,” zei Will opgewekt.

„Er is niets om te lachen,” snauwde Minny.

Ze stond op één been, en probeerde de taaie massa van schoen en kous te verwijderen.

„Doe 't weer in den emmer, Min,” zei Will. „Vermorsen is zonde — 't kost tegenwoordig...”

„Will!” Nog op één been staande keek ze hem aan met koele waardigheid — een heele toer, „ik kan je niet uitstaan!”

„Dat moet je niet zeggen,” zei Will.

„Ik zeg 't toch!”

Ze stampste met haar voet, waardoor heel wat pap losraakte.

„Mooi,” zei Will. „Doe dat nog eens — zoo gaat 't er af.”

Minny gaf hem een ijzigen blik, keerde zich om en liep weg, met haar aardige neusje in de lucht. Will stak zijn pijp in zijn zak en deed een stap achter haar aan.

„Je gaat toch niet weg, voordat je 't nieuwe hok gezien hebt?” vroeg hij.

Minny hief haar neusje wat hooger.

„Ik wou je wat zeggen ook,” ging Will voort. „'t Is in zekeren zin nogal belangrijk.”

Nieuwsgierig bleef Minny staan.

„En?” vroeg ze uit de hoogte.

Dat was geen veelbelovend begin — Will had dit moeten begrijpen. Maar hij was niet vrij van koppigheid: hij had besloten, Minny vanmorgen te vragen, en dus deed hij 't ook, wat er ook gebeurde. Zoo was Will.

„Ik wou je vragen,” begon hij, „je hebt zeker geen zin, om met me te trouwen, hè?”

„Lieve hemel!” Ze staarde hem aan, verbaasder dan ze ooit gekeken had.

„Met je trouwen? Geen kwestie van!”

„Nee?” zei Will.

„Nee!” zei Minny vastberaden.

Ze keek hem van terzij aan. Gewoonlijk bezag ze hem met een zeker welbehagen; maar nu was ze uit haar humeur, en zijn aanblik ergerde haar. Zijn gebruinte gezicht behield de gewone gemoeidelijke uitdrukking, hij ging tegen het muurtje leunen en stak zijn pijp aan.

„Ben je niet nieuwsgierig, waarom ik niet met je wil trouwen?” vroeg Minny eindelijk.

„Je zult er wel goede redenen voor hebben,” zei hij kalm.

„Je bent zoo.... zoo'n doe niet,” flapte ze er uit.

„Dat weet ik nog zoo niet. Kippen houden je aardig bezig. Zes uur op....”

„Kippen! Dat bedoel ik juist. Je vermorst je tijd met kippen, terwijl je iets aan kon pakken — iets nuttigs.”

„Kippen zijn nuttig. Elken ochtend, als je een ei eet....”

Minny kookte.

„Heb je dan geen eierzucht?”

„Als je daarmee bedoelt, of ik altijd wat meer wil hebben dan ik heb, — nee. Ik ben heel tevreden met wat ik heb.”

„Net als 'n koe,” zei Minny.

„Ook heel nuttige dieren, koeien,” zei Will. „Elken ochtend, als je de melk over de havermout giet....”

„Will! Als je nog eens over 't ontbijt spreekt.... sla ik je. Kun je nooit eens iets anders doen dan kippen voeren? Bijvoorbeeld.... al bracht je maar een beter soort kip op de markt — dat was tenminste iets....”

Will trok aan zijn pijp en keek naar haar roode, booze gezichtje met een lichte tinteling in 't oog.

„Typisch dat je daarover begint,” zei hij ernstig. „Ik heb al eens gedacht, als ik een kip kon uitvinden, die vierkante eieren legde....”

„Vierkante eieren?”

„Makkelijker te verpakken,” zei Will. „En ze rollen niet. Vanmorgen aan 't ontbijt.... o pardon.”

„Ik vind 't heelemaal niet grappig,” zei Minny.

„Dat vond ik ook niet, toen 't ei op den grond rolde.”

„Als ik ooit trouw,” zei Minny, „dan moet 't iemand zijn, die iets gedaan heeft, iemand die een naam had gemaakt, die iets aan wist te pakken.”

„Wát voor iets?” vroeg Will, met eenige belangstelling.

„Doet er niet toe. Iemand, waar iedereen over gehoord had.”

„Een moordenaar bijvoorbeeld,” zei Will. „Of een voortvluchtige bankier!”

Minny was buiten zichzelf.

„Dat was altijd nog beter, dan iemand, die den heelen dag met kippetjes speelt. Een moordenaar doet tenminste wat.”

Will knikte.

„Misschien heb je gelijk,” zei hij.

Minny stampvoette.

„Ik wou, dat je niet zoo afschuwelijk tam was,” snauwde ze. „Waarom treed je niet op? Waarom zeg je niet iets grofs?”

„Maar kindje!” zei Will. „Iets grofs!”

„Een man moet weten, wat hij wil, en.... en 't doordrijven!”

„Ik wéét wat ik wil,” zei Will. „Ik wil....”

„Een man moet een heerscher zijn, en....”

„Dat heb je gelezen,” zei Will.

„O man — ik.... ik haát je gewoon!”

„Nee toch?” zei Will.

„Ja!” zei Minny, en zij liep weg, met den neus naar de wolken.

De oude bus, die de verbinding onderhield tusschen Klein Rijsen en het marktstadje Winterburg stond voor „De Veeren Pluim” te Klein Rijsen, en in het donkere, ongezellige interieur zat Minny geduldig te wachten.

Ze was gewend aan dat wachten. Een dienstregeling had de bus niet. De tijd van vertrek wisselde af naar den graad van dorst, die den heer Timms binnen „De Veeren Pluim” hield. De heer Timms was de eigenaar-chauffeur van de bus.

Minny was de eenige passagier. Dat was ze ongeveer altijd, als ze voor „De Veeren Pluim” instapte. De andere dorpelingen wachtten aan hun hekje, tot de bus voorbij kwam, en schreeuwden dan; Minny's huis echter stond aan een achterweggetje.

De heer Timms scheen heden zéér dorstig te zijn. Voor de derde maal keek Minny hoopvol naar de deur van „De Veeren Pluim.” Ze zag niet de bekende leeren jas van den heer Tims — maar ze zag iets anders, dat haar deed verstijven op haar harde plaats.

Het was Will. Op een sluiperige manier ging hij „De Veeren Pluim” binnen. Hij zag er uit als 'n

hond, die met vuile pooten in den besten leunstoel wil springen.

Minny schrok. 't Leek bijna ongelooflijk, dat hij óók nog stilletjes drónk. Of — een afgrijselijk idee kwam in Minny's hoofd op — of hij was zoo van streek door haar weigering, dat hij aan den drank was geraakt!

Zulke dingen gebeurden. Ze zou 't vrééselijk vinden, als zij verantwoordelijk was voor Will's ondergang....

Ze had al veel spijt gehad over haar onhebbelijkheid tegen Will, en zich voorgenomen, 't bij de eerste gelegenheid goed te maken. En nu was 't te laat! Het kwaad was gedaan, Will was al op den verkeerden weg — alleen, omdat zij zoo'n kat tegen hem was geweest!

Nog zat ze verstomd van die ontzettende ontdekking, toen de bus begon te trillen en te kreunen. Ze was zoo in haar gedachten verdiept geweest, dat ze Timms niet naar buiten had zien komen; nu echter, door 't voorruitje glurend, zag ze zijn jas met opgeslagen kraag, en de bus hobbelde weg.

De eerste minuten merkte Minny niets ongewoons. Maar toen vernam ze luide, booze kreten. Een dikke vrouw, als gewoonlijk wachtend voor haar hekje, had de bus gepraaid; maar Timms gaf wat meer gas en reed voorbij, en liet de verontwaardigde dame bij haar hekje staan foeteren.

Zooiets was nog nooit gebeurd. Had Timms haar niet gehoord? Minny tikte tegen de voorruit, maar Timms keek niet eens om. Hij reed alleen nog wat harder.

Een vreeselijk vermoeden kwam in Minny's geest op. Er was maar één uitleg mogelijk: Timms had vandaag zoo'n dorst gehad, dat hij aan geen matigheid meer had gedacht. Een oogenblik later werd dat vermoeden zekerheid.

De bus bleef niet den weg naar Wintersburg volgen, maar sloeg opeens een hoek om. Er uit springen ging niet, bij zoo'n vaart, op dien oneffen weg. Met een fellen zwaai ging de bus opeens schokkend van den weg af, schoot een hek door en bleef met een ruk staan. Minny keek rond en schrok.

De bus was Will's hoenderpark binnengereden en stond voor een groot, nieuw hok. Op 't zelfde moment sprong de chauffeur van zijn plaats, liep om en deed het portier open.

„Uitstappen!” zei hij.

„Will!” riep Minny versteld.

„Ik dacht, dat je misschien tòch mijn nieuwe hok zou willen zien,” zei Will glimlachend, „dus heb ik je maar even gehaald. Kom je even kijken?”

Zoo brutaal mogelijk hief hij haar kalm van de treeplank, zette haar in het groote kippenhok, deed de deur dicht en sloot die.

Het was een prachtig hok, en er woonden geen kippen op 't oogenblik. Er was zelfs een stok, om op te zitten. Maar Timmy was niet in de stemming, om al die moderne gemakken te bewonderen.

Aan één kant was gaas. Minny keek er door, naar Will, die bezig was, zich te ontdoen van Timms' jas en pet.

„Hoe durf je?” vroeg ze woedend. „Laat me er dadelijk uit! Ik ben heel boos op je.”

Will schudde afkeurend het hoofd.

„Sommige mensen zijn nooit tevreden,” klaagde hij.

„Wat bedoel je?”

„Ik doe alle mogelijke moeite, om 't je naar den zin te maken, en je bent niet eens blij.”

„Als dat een grap moet beteekenen....” begon Minny.

„Heelemaal geen grap! Ik probeer eenvoudig zoo'n soort man te worden, waar jij mee zou willen trouwen.”

„Ik.... ik begrijp je niet.”

„Kijk,” zei Will geduldig, „'t is erg lastig, moordenaar of voortvluchtig bankier te worden. Ik heb heusch aan niemand genoeg 't land, om hem te vermoorden, en ik ben geen bankier, dus met vluchten schiet ik niets op. Maar zóó moet 't in ieder geval lukken.”

„Will! Hou op met dien onzin en doe dadelijk de deur open.”

„Nu krijg ik naam,” ging Will voort, „vast en zeker. Iedereen zal 't hooren en lezen. 't Verslag van de rechtbank zal in alle kranten staan.”

„Rechtbank!”

„Natuurlijk,” zei Will gemoedelijk. „Kippen-fokker steelt een bus en schaakt een notarisdochter”... je zult eens zien, wat een sensatie dat maakt!”

Minnie had er nog nooit zoo woedend uitgezien. Ieder meisje met karakter zou boos zijn, als ze in een kippenhok was opgesloten, achter gaas. En Minnie wist zeker, dat Will haar alleen maar voor den gek hield, — om zich te wreken over haar afwijzing. Echt iets voor hem. Natuurlijk geloofde ze geen oogenblik, dat hij gearresteerd zou worden, omdat hij haar geschaakt had. Hij vond haar zeker oledom, als hij zich voorstelde dat ze zulken nonsens zou gelooven.

„Als je je verbeeldt...” begon ze, en toen zweeg ze opeens.

Er waren twee personen door het hek gekomen, en zij naderden over het grasveld. De man, die voorop ging, was kort en gezet en droeg een donkerblauwe uniform en een helm. Zelfs op dien afstand herkende Minnie onmiddellijk Blupke, den veldwachter van Klein Rijen. Achter hem kwam de heer Timms, zonder jas en pet, want die had Will zich toegeëigend.

Veldwachter Blupke zag er beslist zakelijk uit. Minnie had hem al eens meer zoo zien kijken — op den gedenkwaardigen dag, dat hij eigenhandig iemand gearresteerd had — de eerste en eenige arrestatie, die het dorp zich herinneren kon.

Veldwachter Blupke stapte op Will toe, bleef op precies twee passen afstand staan en keek hem aan met diepe gestrengheid.

„Meneer Berding,” zei hij met een stevige stem, „ik verbaas me over u. Da's de zuivere waarheid — ik verbaas me.”

„Nee,” zei Will.

„Ik had nooit gedacht,” ging de wreker der wet ernstig voort, „dat u zoo iets kon doen. Maar ik ken mijn plicht, en...”

Minnie viel hem in de rede. Ze had het gepraat van Will over arrestatie en rechtbank niet ernstig opgenomen, maar de plotselinge verschijning van den veldwachter op het tooneel bracht haar een beetje van haar stuk.

Will had zich natuurlijk afschuwelijk gedragen, en, zoo verzekerde ze zichzelf met groote zorg, ze was heel boos op hem. Maar ze wou hem niet laten arresteren en in de gevangenis laten komen of zoo iets. Ze sprak zooals 't haar inviel.

„Blupke!” zei ze. „'t Is... je vergist je leelijk.”

De veldwachter schrok geweldig en keek rond naar den eigenaar van die stem, die nergens vandaan scheen te komen. Hij zag Minnie achter het gaas van het kippenhok, en zijn mond viel open.

„Lieve help, juffrouw!” riep hij verwijtend uit. „Wat kan u een mensch aan 't schrikken maken! U moet nooit...”

„'t Is een vergissing,” zei Minnie. „Meneer Berding heeft me heelemaal niet geschaakt.”

De oogen van veldwachter Blupke werden rond. Hij schoof zijn helm een stukje opzij om zich het hoofd te krabben.

„Als ik u in een kippenhok zie zitten...” begon hij langzaam.

„Ik mag toch zeker een kippenhok van binnen bekijken, wanneer ik zin heb,” zei Minnie met waardigheid. „Ik — ik ben hier, omdat ik hier wezen wou. Meneer Berding zou me niet eens kunnen schaken, want... want we zijn verloofd!”

Veldwachter Blupke lachte haar welwillend toe.

„Wel gefeliciteerd, juffrouw.” Hij ging terug naar Will en zag hem aan met vaderlijke strengheid. „Meneer Berding, als 't aan mij lag, omdat u geëngageerd bent en zoo, zou ik zeggen: „Geluk ermee, meneer, en laten we d'r maar niet meer over praten. Natuurlijk een beetje opgewonden meneer. Ik weet er alles van. Ik weet nog goed, toen ik pas geëngageerd was met juffrouw Blupke... Maar dat doet er nu niet toe. Ik

moet mijn plicht doen, en geëngageerd of niet, u mocht de maximum-snelheid niet overschrijden.”

„De maximum-snelheid overschrijden?” riep Minnie.

„Precies juffrouw. Ik heb u daarnet die bus zien besturen, meneer. Vijftig kilometer per uur, op z'n minst.” Hij schudde verwijtend het hoofd. „Dat gaat niet, meneer Berding, dat gaat niet. Moest u niet doen. Ik zal er rapport van moeten maken, en dan zult u er wel meer van hooren.”

Hij kwam dicht bij Will en liet zijn stem dalen tot een schor gefluister.

„Dat was mijn plicht om u dat te zeggen, meneer, als zijnde politie. Maar als man zijnde, zeg ik, meneer, geluk er mee en de juffrouw ook, meneer, en ik kan niet bewijzen, dat u te hard gereden hebt, want ik heb m'n horloge niet uit m'n zak gehad. Goeien middag, meneer. Goeien middag, juffrouw.”

Hij keek hen stralend aan en vertrok. Will, die doodstil had gestaan, met een verbluft gezicht, sinds Minnie hun verlovings had aangekondigd, ging naar de deur van het kippenhok.

„Pardon, meneer,” zei de heer Timms somber, „maar als u klaar bent met de bus, zal ik 'm maar weer meenemen.”

„Goed,” zei Will verstrooid. „Ik heb 'm niet meer nodig. Je jas en je pet liggen achter 't stuur.”

De heer Timms kuchte.

„Er was nog een kleinigheidje afgesproken, meneer,” zei hij, „toen u zooeven in „De Veeren Pluim” kwam...”

„O ja. Alsjeblieft. Ga nu maar — ik heb dringende zaken met de juffrouw.”

De heer Timms kneep het briefje in zijn omvangrijke hand.

„Ja meneer,” zei hij. „En als u de bus nog eens leenen wilt, met alle plezier op dezelfde conditie.”

Will schoof den grendel terug en deed de deur van het hok open. Minnie trad naar buiten in een waardig en dreigend stilzwijgen. Er was in haar oogen een blik, die Will niet aanstond.

„Zeg eh...” vroeg hij bezorgd, „heb je... eh... meende je dat, wat je tegen den veldwachter zei?”

„Nee, dat meende ik niet,” zei Minnie.

„Heusch niet?”

„Nee. Ik doorzie je. Je hebt Timms omgekocht, om de bus te krijgen.”

„Ik vond 't nogal een goed idee,” zei Will. „Ik zag je er alleen in zitten, en toen schoot 't ineens in m'n hoofd. Dat heb ik zoo,” voegde hij er bescheiden tusschen. „Dus toen ben ik „de Veeren Pluim” ingegaan om met Timms af te spreken. Ik was al bang, dat je me gezien had.”

„Ik heb je gezien,” zei Minnie. „Ik... ik dacht.”

„Dat ik uit wanhoop was gaan drinken?” vroeg Will. „Dat was je kwade geweten. 't Was een aardig idee — maar 't schijnt toch niet heelemaal te lukken.”

„Als 't je bedoeling was, me belachelijk te maken,” zei Minnie stormachtig, „en me nog erger 't land aan je te laten krijgen, dan ik toch al had, is 't je uitstekend gelukt.”

„Dat was mijn bedoeling niet,” zei Will somber.

„Ik dacht, als je dacht, dat ik de bus had gestolen om je te schaken, dat je dan misschien dacht, dat ik toch niet zoo'n idiote stumper was... 't Was natuurlijk,” zijn gezicht klaarde op, niet zoo mooi als moordenaar of bankier,... „maar ik ben toch haast bekeurd voor hard rijden. Dat is toch al iets, vind je niet? Dus je hebt 't niet gemeend, wat je tegen den veldwachter zei?”

„Natuurlijk niet!”

„Je hebt geloof ik gezegd,” ging Will peinzend voort, „dat je van bazige mannen hield. Dan maar bezig!”

Vóór Minnie begreep, wat hij deed, had hij haar weer in het kippenhok gezet, en de deur dicht gedaan.

„Ik weet, wat ik wil,” merkte Will vriendelijk op, haar toesprekend door het gaas heen. „en ik zal zorgen, dat ik 't krijg ook! Ik kom straks terug om te zien, of je al van besluit veranderd bent. En je zult van besluit veranderen, hè? Want...” zijn gezicht werd nederig en hij werd rood achter zijn ooren, „je bent zoo'n schat, en... en ik hou van je als... eh... als wát.”

„Dan heb je een rare manier, om 't te toonen,” snauwde Minnie, toen hij zich omdraaide.

Tien minuten later verscheen het gezicht van Will weer voor het gaas en hij keek bezorgd naar binnen.

„Nou, heb je 't gemeend, wat je tegen Blupke zei?” vroeg hij.

„Ja Will,” zei Minnie mak.

„Echt?”

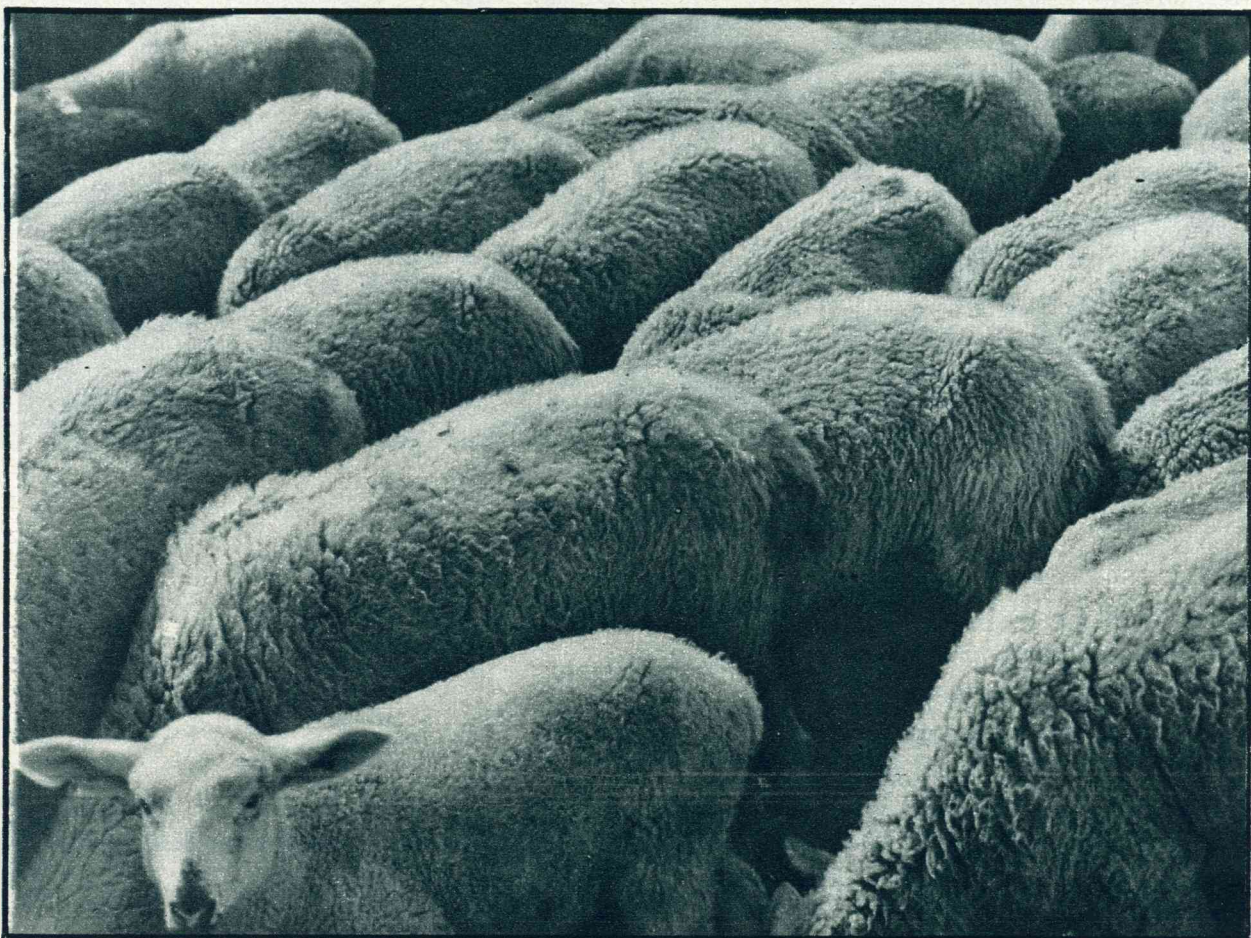
„Ja Will.”

„Dan zal ik je er uit laten. Ik... O tante Agnes!” riep hij uit, toen de deur bijna vanzelf openging, „de deur is los. Ik schijn den grendel vergeten te hebben.” Hij grinnikte tegen Minnie. „Goed, dat je 't niet gemerkt hebt. Anders had je me nog kunnen ontsnappen.”

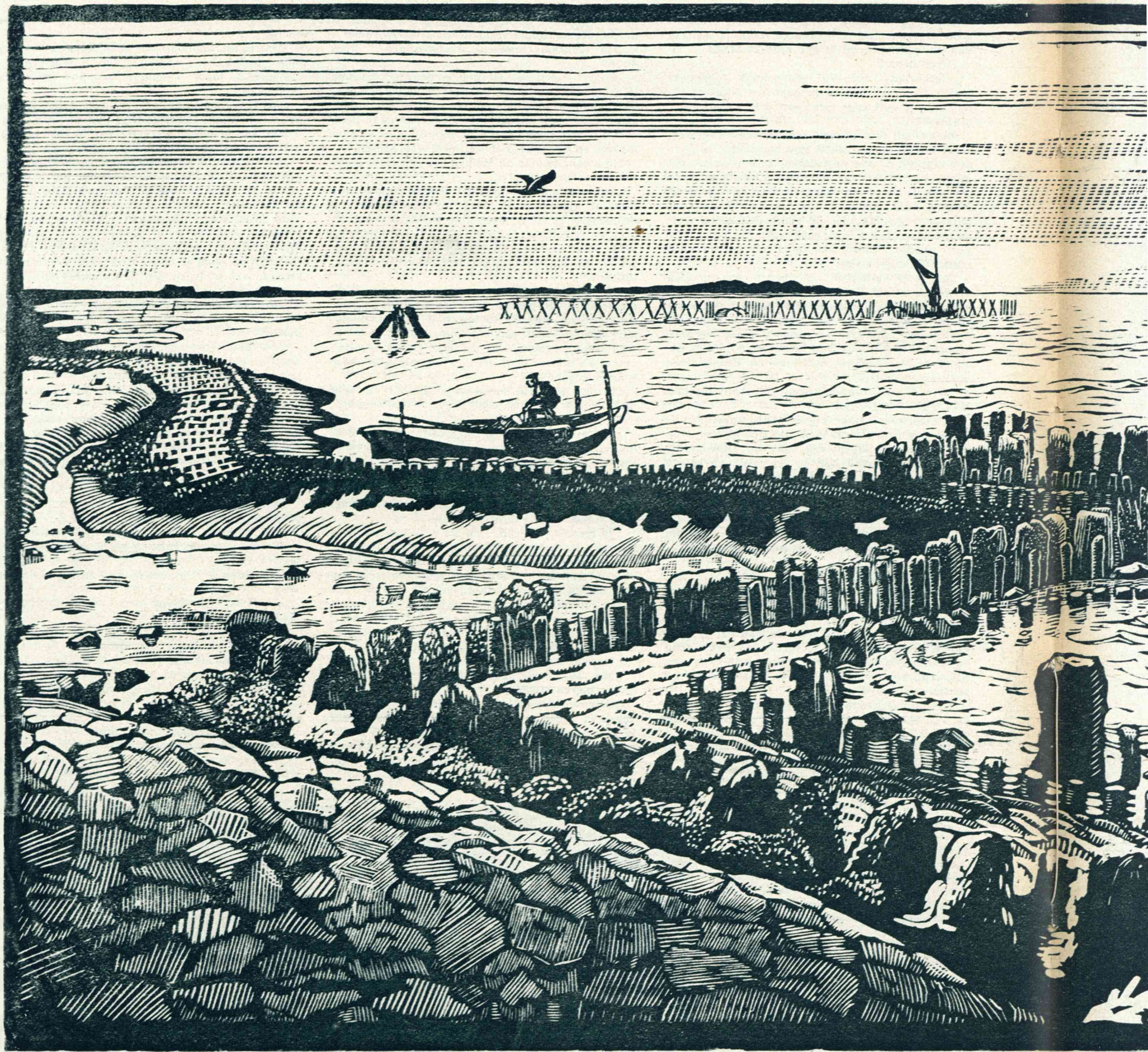
„Ik heb 't gemerkt,” zei Minnie.

„Wat? Maar waarom...”

„Ik... ik geloof niet... dat ik ontsnappen wou, Will,” zei Minnie.

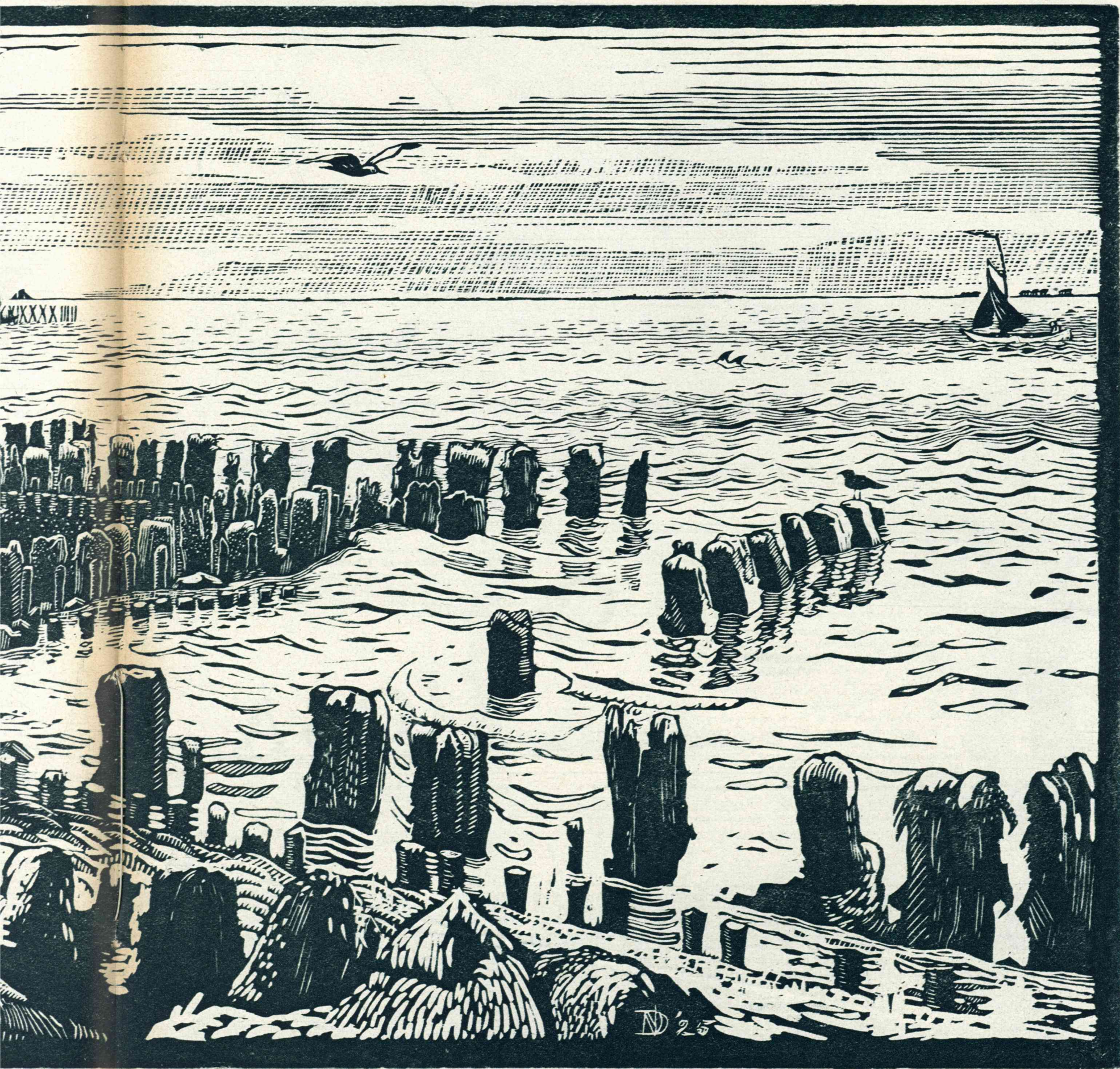

Keuvels van zuiver wol.

AAN DE KI
Naar een houtshede van

DE KUST

Utsnede van Dirk Nijland

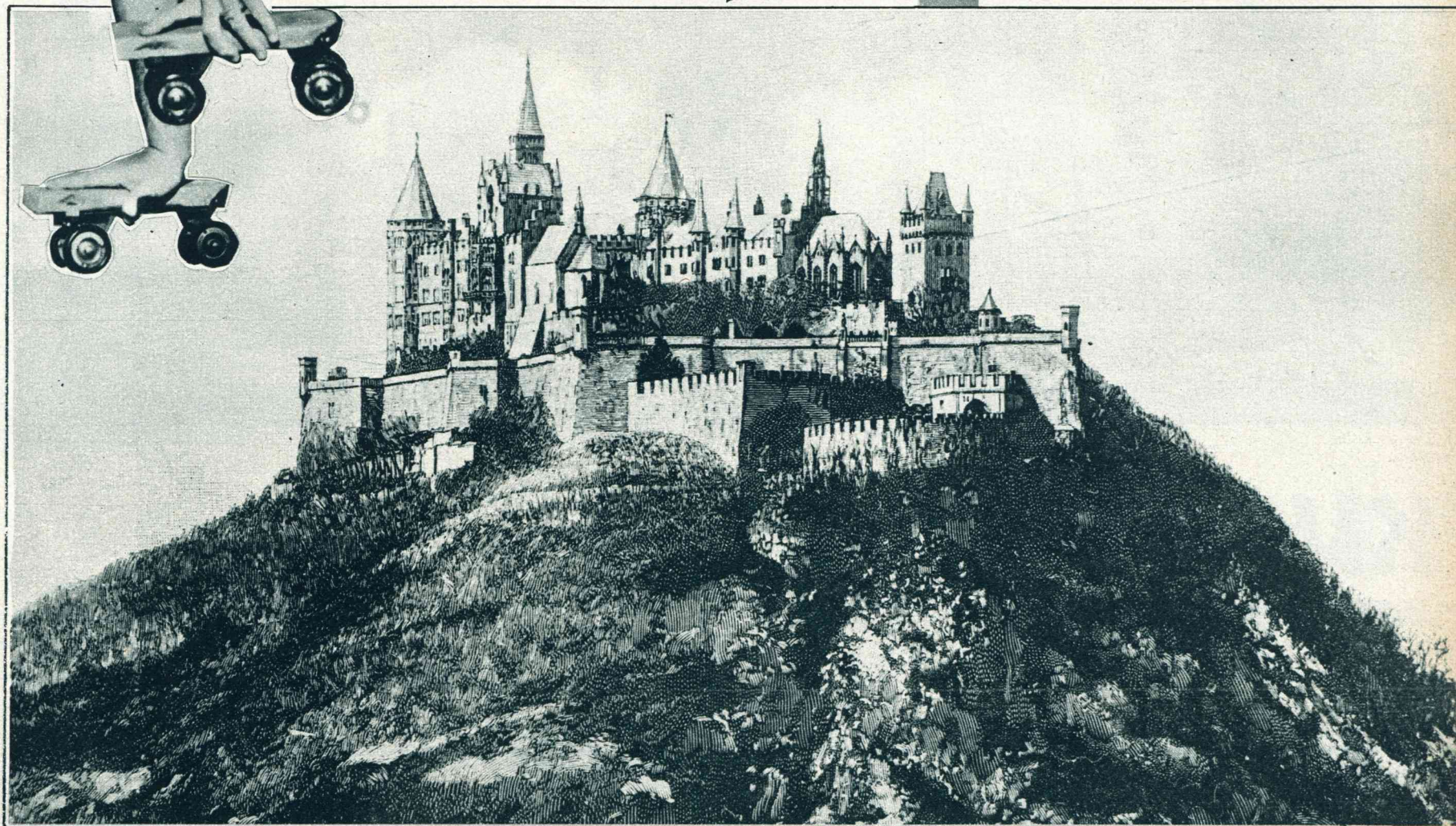
De Amerikaanse variété-artist Richarda Landeau vermaakt het publiek door met rolschaatsen onder zijn handen allerlei standen aan te nemen.

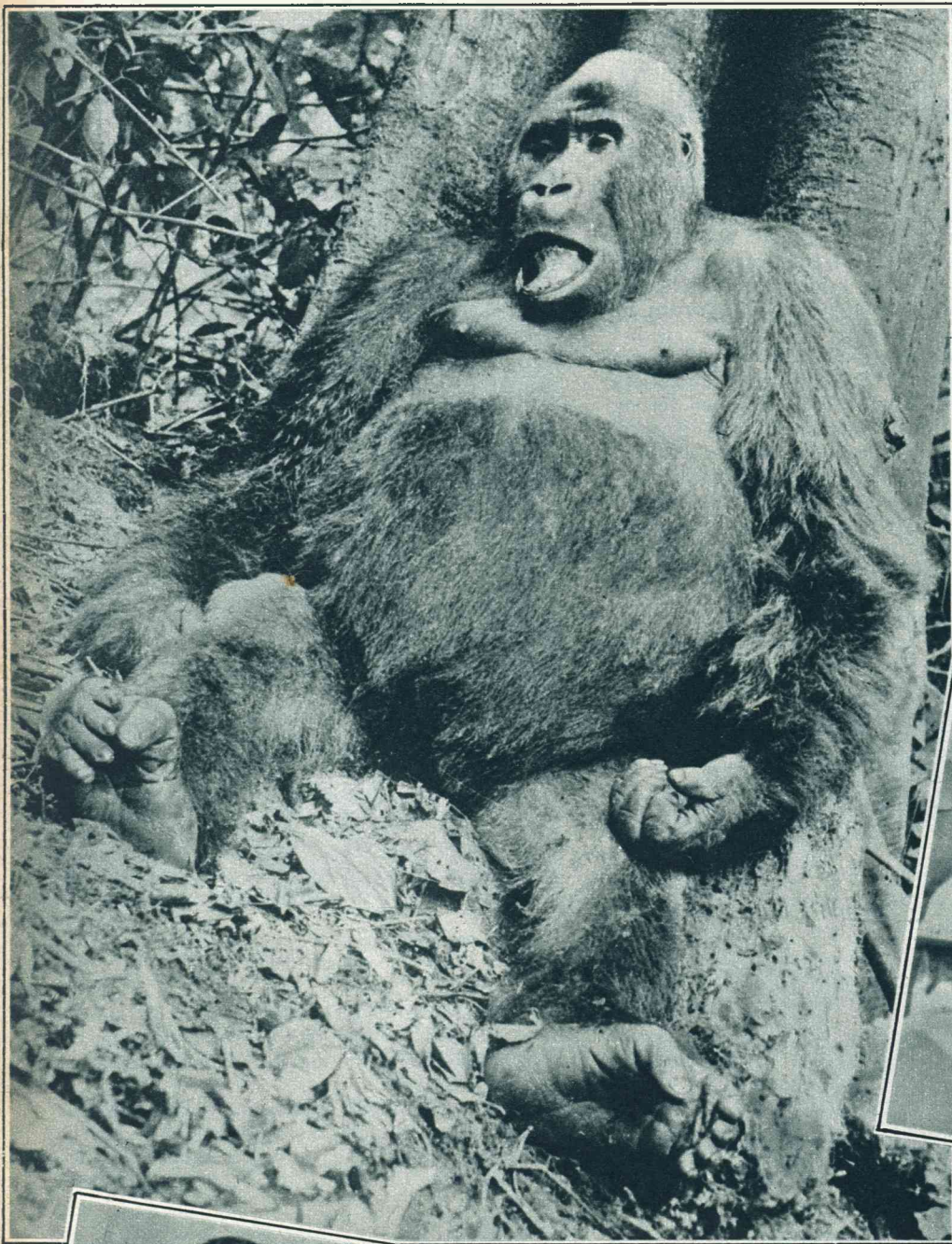
Het gerucht gaat, dat de burcht Hohenzollern in Duitsland door particulieren aan Adolf Hitler zal worden aangeboden als hoofdkwartier voor de Nat. Socialistische beweging.

Tegen het vallen. De bemanning van de bobslede die op de Olympische Winterspelen te St. Moritz voor Amerika zal uitkomen, heeft zich voorzien van een nieuw model valhelmen, die bovendien het gezicht tegen de snijdende winden moeten beschermen.

CURIOSA

Een expeditie in de binnenlanden van den Belgischen Congo vond diep in een oerwoud een dooden gorilla onder een boom zitten. Het monster werd gefotografeerd en zal mee naar Europa gaan.

De groote vulkaan van Hawaï, de Kilauea, is geregeld in werking. Men is er toe overgegaan de uitbarstingen draadloos uit te zenden. De met zakken omwoelde microfoon vóór den berg.

Een verdwaalde haai werd bij Melnik (Bohemen) in de rivier de Elbe gevangen. Kenners bevestigen, dat het geweldige dier minstens 25 jaar oud moet zijn.

Vereenigde Staten (Californië). Jack Case, 'n koene cow-boy, die in tijd van $3\frac{1}{2}$ seconde een wilde koe kan „ploeren”, laat zien, hoe men deze dan, niet bij de horens, maar wel bij nek en snoet moet vatten.

VROUWENLEVEN

Handwerk als Garneering

Wie handig is met de naald, zal daar nu, misschien meer dan ooit, haar voordeel mee kunnen doen, want bij de nieuw ontworpen modellen wordt buitengewoon veel handwerk toegepast.

Wat betreft lingerie is dat natuurlijk geen nieuwtje. Met de hand bewerkt ondergoed is altijd waardevoller geweest dan dat waarbij enkel machines werden gebruikt voor ajours en borduursels en zal dat dan ook altijd blijven. Nu is het ajour werken met de hand zóo tijdrovend en vergt het zóo veel van ons geduld, dat de meesten onzer dit als handwerk geheel uitschakelen. Maar 'n eenvoudig borduurseltje heeft volstrekt niet zoo tijdrovend te wezen, terwijl ook applicatie-werk, in licht afstekende tint, buitengewoon veel voldoening geeft. En het instikken van fijne plooitjes gebeurt weliswaar machinaal, maar het maakt 'n heel verschil of we zulke plooitjes al dan niet accuraat en met smaak arrangeeren.

Allerlei handwerk blijft echter bij de nieuwe modes niet enkel voor dessous gereserveerd. Juist nu japonnen en blouses meer en meer gegarneerd worden en men overal zoekt naar steeds weer andere versieringen, is het vrouwelijke handwerk als geheel van zelf weer in de gratie gekomen.

Het spreekt wel vanzelf, dat daarbij herhaaldelijk oude motieven te voorschijn komen en ouderwetsche versieringen worden pas-klaar gemaakt voor onzen nieuwen tijd. Het Bulgaarsche borduursel, bijvoorbeeld, op de hierbij afgebeelde blouse kan men niet bepaald beschouwen als een nieuwigheid. Maar de toepassing van zulk borduursel op blouses en japonnen is nu weer een der eerste modesnuffjes.

De meeste dames zullen met dergelijk kruissteekborduur gemakkelijk een modieuze en verrijnd cachet kunnen geven aan

overigens eenvoudige japonnetjes of blouses. Ook op zeer fijne stoffen, als voile, georgette of crêpe de chine behoeft dit werk geen moeilijkheden op te leveren. Men rijgt dan eenvoudig 'n reep gewoon stramien op de plaats waar men borduren wil en werkt het kruiswerkpatroon over dat stramien heen. Is men klaar, dan worden de draden van het stramien uitgetrokken en het borduursel staat, in fraai gelijke kruissteken, op den ondergrond. Tusschen twee haakjes: men moet er bij kruissteken steeds op letten, dat alle onderdraden naar één kant gewerkt worden, zoodat ook alle bovendraden die daar kruiswegg overheen liggen, alle één richting krijgen.

Ook de sierlijke toque, welke op onze foto bij de geborduurde blouse wordt gedragen, heeft nijvere handen werk te over gegeven. Zij is geheel en al samengesteld uit kleine rode bloemen, en ontworpen door het modehuis Tina Bosco.

Van 'n geheel ander genre is het hoedje onzer tweede afbeelding van het modehuis Danielle.

Bruin strooien hoedje met kleine fantasie-garneering. — Gehaakte blouse.

Eenvoudig modelletje van glanzend bruin stroo, heeft het enkel 'n kleurig ornamentje als versiering. Zooals men ziet, speelt het haar hier, zooals bij de meeste moderne hoeden, 'n groote rol. Gelukkig dat er permanent wave bestaat! Hoe zouden we anders bij vochtig weer zóo onze lokken durven ten toon stellen?

De foto gunt ons tevens nog 'n kijkje op 'n gehaakte blouse van een eenvoudig patroontje, dat stellig tot namaak zal aansporen, omdat het zoo buitengewoon goed voldoet. Het geheele patroon bestaat, zooals men ziet, uit: 5 losse steken, 1 vaste st. midden in de 5 losse van den vorigen toer, 3 losse st., 1 vaste st. in denzelfden steek van den vorigen toer, en weer 5 losse en zo voort — heel gemakkelijk dus om na te maken.

Bij de japon van onze derde afbeelding, een ontwerp van het modehuis Cécile Welly, is 't handwerk weer op een geheel andere manier toegepast. Deze namiddagjapon van zwart georgette met de aardige schouderbedekking, waardoor half lange mouwtjes gevormd worden, heeft de biais-garneering, waarvan bij de nieuw ontworpen modellen meer en meer wordt gebruik gemaakt. Deze gar-

Namiddagjapon van zwart crepe georgette met garneering van biais en fijne opnaaisels. Witte camelia's als corsage.

neering, gevoegd bij de fijne plooitjes in de taille en de precieuse afwerking der vleugelmouwen, maakt deze namiddagjapon tot een kunststuk uit de modewereld.

Behalve al dit tijdrovende naaiwerk heeft deze namiddagjapon enkel nog de garneering van een paar witte camelia's en van 'n uit 3 fluweelbanden samengestelde ceintuur. **PAULA DEROSE.**

GEBREIDE ONDERJURK. In de beschrijving van: de gebreide onderjurk in het vorige nummer is een zetfout gestopen. Bij den 1sten toer staat aangegeven: 6 st. br., 4 st. afhalen dit moet zijn: 6 st. br., 1 st. afhalen, enz.

Moffen Opnieuw heeft „Vrouwe Mode” ons handmoffen voorgeschreven.

Charmante kleine moffjes, waarin zich een speciaal hoekje voor huissleutel, zakdoek en poederdoosje bevindt.

Of de mof ondanks dit groote voordeel, opgang zal maken, is echter zeer te betwijfelen.

Voor de moderne vrouw, die de vrijheid van haar beide handen op prijs stelt, is de mof, hoe aardig en kostbaar deze op zich zelf mag zijn, niet anders dan een last. Een last die men — wij weten 't van vroeger — overal laat liggen!

MARGUERITE.

Witte blouse met Bulgaarsch kruissteek-borduursel. — Toque van kleine rode bloemen.

Binnen Dief-en-twintig uur

UIT HET ENGELSCH VAN PATRICK LEYTON - No. 15

„Het is helaas maar al te waar,” nam Lady Santley nu weer het woord. „Het is eenvoudig verschrikkelijk en ik ben het met mezelf niet eens of we dat arme vrouwtje een bezoek moeten gaan brengen of niet. Daarom dacht ik, dat het beter was het jullie eerst te vertellen.”

„Maar luister nu toch eens, Anne.... Wie heeft hem vermoord? En waarom? Vertel me alsjeblieft alles wat jullie er van weet!”

„Een of andere ellendeling van een dief heeft het gedaan, die het op een Chineesch beeld gemunt had,” legde Simon uit en toen hij dat zei, voelde Bobby, die de kleine tasch in de hand had, een koude rilling over den rug loopen. Werktuigelijk had hij het koffertje meegenomen, toen hij uit den auto stapte en nu pas drong dat feit tot hem door. Wat moest hij er in vredesnaam mee beginnen? De situatie werd steeds benauwender en toch kon hij voorloopig niets anders doen dan met een onbewogen gezicht naar het gesprek luisteren.

„Hij heeft het beeld te pakken gekregen,” zette Simon zijn verslag voort, „en Shutter is dood gevonden, dus het spreekt van zelf, dat ze den dief tevens van den moord verdenken. Zijn signalement is verspreid en de politie zit hem op de hielen.... ze vroegden ons onderweg ook of we hem misschien hadden gezien.”

„Vreeselijk.... vreeselijk....” zuchtte mevrouw Ainsley. „Tony zal wel direct naar mevrouw Shutter gaan, als hij het hoort.”

„Ja, hij mag haar erg graag, hè,” merkte Simon op. „Ze waren tenminste altijd heel goede vrienden.”

„Komen jullie alsjeblieft binnen en vertel het Dick,” verzocht mevrouw Ainsley. „Het is heel verstandig, dat je eerst hier bent gekomen, Anne; Dik weet altijd precies, hoe je in dergelijke kwesties moet handelen. We kennen haar eigenlijk niet zoo heel goed, vind je ook niet? Maar ze heeft natuurlijk familieleden en intieme kennissen en Tony zal haar natuurlijk met alles en nog wat behulpzaam zijn.”

Het heele gezelschap ging naar binnen; Bobby en Simon vormden de achterhoede en ze hadden nauwelijks twee stappen gedaan in de ruime vestibule, of een deur werd opengerukt, waaruit Sir Anthony te voorschijn kwam, zijn gezicht vaalbleek, vertrokken van ontsteltenis, als iemand die een geestverschijning gezien heeft.

„O! ze hebben het hem verteld!” riep Lady Santley uit en ze greep hem bij den arm. „Je weet het zeker al, Tony?”

„Ja,” klonk het somber. „Arm kind! Ik moet direct naar haar toe. Gelukkig dat ik toevallig hier ben; dat scheelt me vijf-entwintig mijl.”

„Weet Dick het al?” vroeg mevrouw Ainsley.

„Neen, ik hoor het juist op het oogenblik zelf: van mijn huisbewaarder. Hij heeft de Blessingtons opgebeld, waar ik logeerde, en die zeiden hem dat ik hier was.”

„Als ik je dan een raad mag geven, Tony,” zei thans weer Lady Santley, „praat eerst even met Dick. Die heeft zooveel tact.... vraag hem of het wel verstandig is, dat je direct naar Trend Hall gaat.... of het wel pas geeft.... jij, als ongetrouwd man....”

„De omstandigheden zijn er niet naar om bij dergelijke kleinnigheden stil te staan,” viel hij de spreekster in de rede. „Ik kan dat arme schepsel niet alleen laten in dat groote, eenzame huis.... natuurlijk is ze alleen; Shutter had immers vrijwel geen conversatie dan zijn eigen vrienden. Ik geloof heusch, dat ik de eenige uitzondering was en daardoor de eenige echte vriend ben, waarop mevrouw Shutter zich op het oogenblik verlaten kan. Heusch, lieve Anne, hoezeer ik je opinie altijd ook respecteer, die bezwaren moeten we opzij zetten.... Bovendien moet ik ook naar mijn eigen huis, want de huisbewaarder vertelt, dat dat heerschap ook een bezoek op de Grange heeft gebracht voor hij naar Trend Hall ging en een auto en voor een groote waarde aan goudwerk heeft meegenomen. De politie wil natuurlijk, dat ik zoo gauw mogelijk kom.”

„Goede hemel!” riep Simon uit. „Dat maakt het.... wel.... nóg meer.... eh.... verbazingwekkend.” De jonge Lord was geheel van zijn stuk gebracht.... zijn gewone, luchtige humor had hem verlaten.

„O, ze hebben hem al te pakken,” vertelde Sir Anthony onverschillig, terwijl hij hoed en overjas van den butler aannam. „Hebben ze hem al te pakken?” herhaalde Simon ongeloofig.

„Ja. Dokter Dimmock heeft hem veilig in zijn villa opgeborgen. Hij schijnt door een auto aangereden te zijn, toen hij trachtte weg te komen; mijn two-seater, dien hij had gestolen en waarin hij reed, werd alleen maar licht beschadigd en de jonge Dimmock, die uit Londen kwam, vond den jongeman op den weg en nam hem mee naar huis. De dokter kreeg argwaan en ging vanochtend naar de Grange om eens poolshoogte te nemen. Ik heb Trotter geen bijzonderheden gevraagd; mijn eigen verlies is van weinig belang vergeleken bij het drama op de Hall. Dus je moet me maar bij Dick excuseeren; ik moet weg.”

Hij gaf de drie dames een hand, knikte tegen Simon en Bobby — eerstgenoemde stond met open mond verbijsterd voor zich uit te staren — liep snel de deur uit en spoedde zich naar de garage.

„Wel alle mensen,” riep Simon uit, toen Sir Anthony weg was, en tot ontzetting van de anderen liet hij zich in den eersten stoel den besten neervallen en barstte in een woeste lachbui uit.

„Heusch, Simon, dat is nu toch meer dan erg,” bestrafte het jonge meisje verontwaardigd.

„Je hebt volkomen gelijk,” erkende hij, nog zenuwachtig schokkend, „maar als je wist wat ik weet, zou je het me waarschijnlijk vergeven. Ik lach niet om wat er op Trend Hall en op de Grange gebeurd is.... natuurlijk niet....”

Wéér kwam er een lachaanval en de drie dames, buiten zichzelf van ergernis, lieten hem in de vestibule met Bobby Redmayne en gingen het huis binnen om het nieuws aan Kolonel Ainsley te vertellen en zijn raad te vragen.

De oud-officier, die aan zijn schrijftafel zat, stond op toen zij binnenkwamen en begroette de bezoekers met warme hartelijkheid.

„Blij je te zien, Anne, en jou ook, Sybil. Blijven jullie lunchen? Gezellig! Waar is Simon? Toch nog niet opgesloten. hoop ik?”

„Neen, maar dat moest eigenlijk wel,” zei Sybil Petres, die haar verontwaardiging nog niet te boven was.

„Waarom? Wat heeft hij nu weer uitgehaald?”

„Och, het is heelemaal niet van belang,” suste Simon's moeder. „Luister maar liever naar wat ik je te vertellen heb, Dick, en geef me raad wat we moeten doen.”

En daarop gaf ze haar zwager, die met klimmende ontzetting luisterde, een relaas van de gebeurtenissen van den vorigen nacht.

„Onmogelijk!” riep de kolonel uit, toen ze klaar was. „Ik geloof dat je droomt! Wie had reden om Shutter te vermoorden? En waarom zou de dief een moord hebben gepleegd, als hij toch met den buit heeft kunnen weggemen? Wie is het; een Chinees?”

„Ik zou het je niet kunnen zeggen. Het was een man.... dat is alles wat we weten.”

„Reken er maar gerust op, dat het een Chinees was! Ik heb altijd gezegd, dat Shutter en de Barnetts allemenschelijke idioten waren.... neem me niet kwalijk, dames, dat ik het 'n beetje kernachtig zeg.... om dingen, die vast en zeker gestolen waren, in huis te houden. Veel moois was er niet aan voor 'n normaal mensch.... die griezelige poppen hadden alleen waarde voor de afgodendienaars, van wie ze geroofd zijn. Bah, wat 'n gruwelijke historie!”

„Tony is naar mevrouw Shutter gegaan,” deelde mevrouw Ainsley mede.

„Dacht ik wel,” was het droge antwoord. „Die jongelui tegenwoordig hebben geen gevoel meer voor wat past en niet past. Maar enfin, ze heeft niet veel vrienden en anders staat ze moederziel alleen tegenover die politie-kerels. Ze verdenken háár toch zeker niet?”

„Maar Dick; hoe kom je er bij?” riep zijn vrouw verschrikt.

„Och, die kwaaddenkende heeren koesteren soms den meest-onwaarschijnlijken argwaan. Maar ik vermoed, dat ze den man,

dien ze hebben moet, wel zullen vinden. Het is natuurlijk een Chinees... misschien Tony's tuinman wel...."

„Hééft die dan een Chineeschen tuinman?" vroeg het jonge meisje.

„Ja, kind. Een maand al ongeveer. Hij vertelde mij juist vanmorgen, dat het 'n soort lot uit de loterij is. Werkt als een paard.... Tony zegt, dat hij onbetaalbaar is."

„Maar ik geloof, dat ze den dader al hebben," bracht de kolonelsvrouw in het midden. „Dokter Dimmock heeft hem gepakt."

„Zoo? Nu, zooveel te beter.... ik hoop, dat ze hem naar verdienste zullen straffen. En nu wilde je van me weten of je mevrouw Shutter een bezoek zult brengen, Anne?" — dit laatste tot Lady Santley — „Ik zou zeggen, doe het niet. Meng je niet in een dergelijke geschiedenis. Tony zal wel voor de best-denkbare oplossing zorgen en zijn zuster vragen over te komen. Die is geknipt voor zooiets; houd jij je er buiten."

„Uitstekend; ik zal je raad opvolgen, Dick," antwoordde Lady Santley. „Het is overigens voor dien armen Sir Anthony ook ellendig. Net een week geleden heeft hij zijn huis gesloten en het heele personeel met vakantie laten gaan, en nu gebeurt dit.... Ik ben benieuwd wat hij zal doen."

„Dat lijkt me nogal duidelijk," meende meneer Ainsley brusk. „Natuurlijk ze allemaal direct laten terugkomen. En verder wil ik mijn hoofd er onder verwedden, dat hij over 'n poosje met Evangeline Shutter gaat trouwen — hij heeft haar altijd graag mogen lijden — de omstandigheden brengen nu mee, dat hij haar raadsman en trooster is en de rest komt vanzelf." De kolonel lachte even fijntjes voor zich heen, geen van de dames voelde blijkbaar neiging zijn opinie te bestrijden, en toen ging hij voort: „Jullie hebt zeker niets gehoord, toen je door Trendham reed?"

„Neen, absoluut niets," antwoordde Lady Santley. „We hoorden het bericht, toen we onderweg bij een café stopten."

De oude heer maakte een verrassende vingerbeweging naar zijn schoonzuster en riep kwasi-verontwaardigd:

„Wát! Jullie hebt bij een buitenherberg gestopt? Ik schaam me over je, Anne!"

„Het was natuurlijk 'n idee van Simon; die had opeens zoo'n dorst," verdedigde de dame zich. „O ja," vervolgde ze, „dat zou ik heelemaal vergeten; we pikten zoo'n leuken jongen op."

„Wát pikten jullie op?"

„Een jongmensch. En moet je hooren hoe toevallig.... hij is familie van goede, oude vrienden van ons. Hij heet Robert Leslie, van den tak, die in Woolrington woont, weet je wel?"

„O juist, de Leslies. Twee ervan zijn gesneuveld.... vader en zoon. Ik wist niet dat er nog een zoon was.... maar als jij hem onderweg hebt opgepikt, moet dat toch wel zoo zijn. Overigens een slechte gewoonte van jullie, om den eersten den besten vreemden snoeshaan, dien je onderweg tegenkomt, maar mee te nemen. Op een goeden of beter gezegd kwaden dag worden jullie nog eens in een hinderlaag gelokt, beroofd en vermoord of beleven jullie een ander beroerd avontuur. Het wemelt van allerlei twijfelachtige elementen op de buitenwegen. Waar is dat heerschap? Hebben jullie hem buiten bij het hek laten staan?"

„Geen sprake van. We hebben hem meegenomen. De arme jongen heeft een ongeluk gehad; hij is aangereden door een vrachtauto en zijn hoofd doet nog vreeselijk pijn. Ik kon het niet over me verkrijgen, hem in deze warmte zoo ver te laten loopen. En Mary heeft hem nu natuurlijk gevraagd met ons te gaan picknicken."

„O jullie vrouwen! Waar zit jullie verstand?" riep de kolonel in humoristische vertwijfeling. „Je zou warempel in staat zijn den een of anderen landlooper te inviteeren. Enfin, ik wensch jou het beste met je nieuwen vriend.... spontane vriendelijkheid is iets zeldzaams in onzen tijd," voegde hij er ironisch bij. En toen: „Ik zou dien knaap wel van dichtbij willen bekijken.... stuur hem maar eens bij mij."

Een oogenblik later werden Simon en Bobby in de rookkamer gelaten en de laatste zag een onderzoekenden blik op zich gericht uit een paar licht-blauwe oogen onder borstelige, grijze wenkbrauwen.

„Zoo, dus u bent een van de Leslies uit Woolrington? Ik dacht, dat ze allemaal dood waren, gevallen in den oorlog. Maar ik heb me blijkbaar vergist. Was u oud genoeg om ook mee te vechten?"

Met deze vragen overstelpte de kolonel den „nieuwen vriend" van zijn schoonzuster, nadat de eerste begroeting afgeloopen was.

„Ja, meneer; het laatste jaar. Ik moet tot mijn schande bekennen, dat ik mijn leeftijd 'n beetje geflatteerd heb, toen ik me aanmeldde."

„Brave kerel," prees de kolonel. „En wat doet u tegenwoordig? Als ik me goed herinner, waren de Leslies niet al te overvloedig met aardsche middelen gezegend."

„Ik ben op 'n bank, meneer," loog Bobby met een levendige herinnering aan de beide keeren dat hij inderdaad op een bank bepaalde werkzaamheden had verricht, echter niet zoodanige, als zijn gastheer uit zijn woorden zou opmaken. „Ik heb op het oogenblik zomervacantie en gebruik die om een voetreis te maken."

De kolonel keek kritisch naar het zware, blauwe kostuum van den jongeman.

„'n Beetje warm voor een voetreis, is 't niet?" vroeg hij.

„Mijn salaris is niet heel groot," klonk het 'n tikje verlegen. „Ik heb het beste pak aangetrokken, dat ik bezit."

Kolonel Ainsley was blijkbaar te kiesch om verder op dit onderwerp door te gaan en vervolgde:

„Zooals ik hoor, is er een moord gepleegd hier in de buurt. Verschrikkelijk in één woord. Ik heb altijd gezegd, dat het verkeerd was, die twee heidensche godenbeelden hier te houden."

„Waarom, oom?" mengde Simon, die, sinds zij de kamer waren binnengekomen, geen oog had afgehad van zijn tochtgenoot, zich in het gesprek.

„Waarom? Wel, omdat ze door menschen, van wie ze oorspronkelijk zijn geweest, als heilig werden beschouwd. Je kon op je vingers narekenen, dat daar narigheid van moest komen. En dat is nu dan ook gebeurd. Tony Hayden neemt een Chineeschen tuinman aan en prompt een maand later wordt de bezitter van een der beide beelden vermoord."

„O!" Simon keek van den een naar den ander. „Zit het zoo? Dat verklaart alles!"

„Hoezoo alles?" klonk de snelle vraag.

„Wel, de heele geschiedenis.... waarom Shutter vermoord is en zoo. Voor zoover ik weet, was er overigens geen reden om hem naar de andere wereld te helpen. Nu ja, hij was 'n beetje 'n onbeschaafde geweldenaar en tegen zijn vrouw had hij ook wel wat vriendelijker kunnen zijn, maar dat zijn nog geen motieven om hem een dolk in zijn rug te prikken. En daarbij, gesteld dat een ander zich van dat beeld had meester gemaakt, terwijl de Chinees er op loerde, dan kan hij wel zoo spin-nijdig geworden zijn, toen hij merkte dat het verdwenen was, dat hij zijn teleurstelling heeft gewroken op den man, die het in zijn huis had en er zoo slecht op heeft gepast."

„Die redeneering is nog zoo gek niet," erkende de kolonel. „Maar hééft inderdaad een ander zich van het beeld meester gemaakt?"

„Ja. Die vrind, dien dokter Dimmock gepakt heeft," was het antwoord.

„Zoozoo! Nu de kranten zullen er wel vol van staan. Als het overigens Tony's Chinees is, die de moord heeft gepleegd, zal het hem wel verbazend spijten, want dan raakt hij een eerste-klas tuinman kwijt. En nu ga ik maar weer aan mijn werk.... ik zie jullie aanstonds wel bij de lunch. Tot straks, jongelui!"

Een joviaal-wuivend handgebaar diende tot teken dat het onderhoud afgeloopen was.

Het kwam niet in Bobby Redmayne's hoofd op om den Chinees, over wien hij had hooren spreken, te vereenzelvigen me zijn vriend Ah Ling, want dit zou beteekend hebben, dat zijn eigen goede trouw in twijfel werd getrokken. En dat was voor zijn gevoel zoozeer buiten kwestie, dat hij aan die mogelijkheid eenvoudig niet dacht. Deze samenhang zou hem pas later geopenbaard worden.... Daarbij, hij was geheel vervuld van wat hij zelf had gezien en gedaan in die ongelukskamer om half twee in den vorigen nacht.

Simon Santley, een breeden grijslach op zijn geestig gezicht, stak zijn arm door dien van zijn metgezel en trok hem mee door de nog steeds open voordeur naar de met grind bedekte oprijlaan.

„Zie zoo," zei hij toen, „dat weten we alweer. Ik heb ook geen oogenblik werkelijk gedacht, dat jij den moord had gepleegd, snap je!"

Bobby Redmayne, bleek tot de lippen, trachtte zijn arm te bevrijden, maar slaagde daarin niet.

„Wat bedoelt u met wat u daar zegt, Lord Santley?" vroeg hij, zijn stem nauwelijks luider dan gefluister.

„Schei alsjeblieft uit met dat „Lord"! De titel is warempel nog niet eens zoo oud als ik zelf.... we zijn vooruitgekomen in de wereld, dat is een heele kwestie.... vleeschconserven. Ik niet, dat begriep je waarschijnlijk wel, maar mijn vader. Voorzagen het halve leger gratis ervan en betaalden naderhand de doktersrekeningen.... toen de gevolgen merkbaar werden. En als schadeloosstelling voor onze onkosten kregen we den titel. Maar alle gekheid op 'n stokje; je ziet me toch waarschijnlijk niet voor 'n eerste-rangs-idioot aan? Ik stel me misschien wel

eens 'n beetje kinderachtig aan, maar daarom weet ik mijn weetje wel!"

"Ik... ik begrijp heusch niet, waar u naar toe wilt," stamelde Bobby, voor het eerst in zijn leven volkomen van zijn stuk gebracht.

"Maar wat dacht je nu, waarde heer? Mijn lieve moeder en Syb hebben er natuurlijk niets van gemerkt, maar ik heb me altijd laten voorstaan op mijn detective-talenten! Het lag er zoo dik bovenop... ik viel er, om zoo te zeggen, over. En dan de kleeren natuurlijk..."

"Hoe bedoelt u?" vroeg Bobby, die het gevoel had of een booze nachtmerrie hem parten speelde. "Ik dacht juist, dat die de situatie hadden gered."

"Minder dan je denkt. Ze zitten niet wat je noemt schitterend... en dat is toch geen pak voor Augustus! Verder stelde ik vast, dat het prima stof was, van een eerste-klas Londensche kleermaker, en dat bracht me met fatale zekerheid tot de conclusie, dat ze... geleend waren... voor 'n kort poosje, dat spreekt vanzelf. En die kleine tasch... daar kon niet veel méér inzitten dan een Chineesch beeldje en een tandenborstel, nietwaar?"

"Wat bent u nu van plan te doen?" vroeg Bobby na een korte pauze.

"Dat zal ik je zeggen, beste vriend. Begin met je kalm te houden; want ik doe heelemaal niets, net als jij. Om volkomen eerlijk te zijn; het geval interesseert me buitengewoon. Ik heb altijd verschrikkelijk verlangd eens een ontmoeting te hebben met een echten beroepsinbreker, van het onvervalschte soort, weet je, dus de kwestie is niet zoozeer wat ik van plan ben, maar wat jij van plan bent, snap je?"

"Eh... ja..." hijgde Bobby, niet in staat iets anders te zeggen.

"Kijk eens," ging Simon luchtig voort, "ik verlang mijn neus niet te steken in je particuliere aangelegenheden. Ik zal je bijvoorbeeld niet vragen of jij het gedaan hebt... den moord bedoel ik. Ik verwacht niet, dat je het tegenover mij bekennen zou, als je het werkelijk had gedaan; dat zou puur gekkenwerk zijn. Dus als ik dat deed, was het alleen maar tijdverspilling, om niet te spreken van den slechten smaak, waarvan het zou getuigen. Ik voor mij ben vast overtuigd, dat die Chinees de dader is, dus dat punt van de agenda is afgehandeld. Wat mij belang inboezemt, zijn de diefstallen. Waarom? Hoe? Wat volgt? Begrijp je me?"

Bobby Redmayne keek den ander recht in de oogen.

"Je hebt me „knock-out" geslagen; ik beken het ruiterslijk," zei hij toen.

"Net als de chauffeur van den vrachtauto, hè?" klonk het vroolijk.

"Neen, niet precies zóó. Niet mijn lichaam. Wat anders... ik voel me... och... hoe zal ik het zeggen... een belabberde kerel. Maar dat is heel zacht uitgedrukt!"

"Juist. Ik veronderstel, dat ik me daarover behoor te verheugen en dat doe ik ook. Maar vertel me er nu alles van. Ik ben razend benieuwd... ik ben altijd dol geweest op dergelijke dingen. Als er in de kranten bijzonderheden over een of andere misdaad staan, sla ik er geen letter van over en sommigen van die heeren draag ik een oprechte bewondering toe. Koelbloedigheid, zelfbeheersching, vernuft, weet je... en dan het sportieve element, dat er in zit! Dat is allemaal noodig om zoo'n onderneming tot een goed eind te brengen. En nu, kom op met je interessante mededeelingen. In de eerste plaats: Waarom?"

"Slecht gezelschap," antwoordde Bobby, die de eigenaardige gewaarwording had, dat hij tegen zichzelf sprak en niet tegen een volmaakt-vreemde, die niets anders had te doen dan de politie op te bellen om een eind aan de grap te maken. "Ik kreeg langzamerhand de idee, dat het in mijn lijn lag. De opwinding trok mij aan... het risico... ik heb nooit gezeten... behalve één keer... in Amerika... en dat was eigenlijk nog niet eens voor iets dat ik op m'n geweten had."

"Dát is me duidelijk. En nu het tweede punt: Hoe?"

Bobby haalde de schouders op.

"Ik heb het vak goed geleerd... het is tenslotte een vak als elk ander. Er zijn geen vensters of sloten, waar ik het niet mee klaarspeel. Verder ben ik taai, lenig, zwijgzaam, weet snel te handelen en een situatie te overzien, weet wat ik riskeer en neem daarom geen risico's."

"Ik snap het volkomen. Nu het derde en laatste punt: Wat volgt?"

(Wordt voortgezet)

De Irotsche Iorenbouwer.

Een alledaagsch geval

Een laxeermiddel

mag den darm niet schaden, doch moet zacht, en daarbij toch prompt werken. Al deze voordeelen bieden

Istizin-

Tabletten

Bij apothekers en drogisten verkrijgbaar.

Een aanhouder
wint....!

Geregeld
Adverteeren
is....
winnen!

Keelpijn

Verkoudheid
dringt van buiten af Uw
huis binnen.

doet de
"ronde"
door
het
huis"

De dienstbode steekt
Uw kind aan.

Het kind hoest en steekt
haar moeder aan.

Vader neemt de verkoudheid van
moeder over en zoo doet de ver-
koudheid de „ronde door het huis“.

Keelpijn en verkoud-
heid doen gewoonlijk
de ronde door het huis.
Ieder wacht gelaten zijn
beurt af.

Geen ontkomen aan?

Natuurlijk wel! Wanneer alle huisgenooten gedurende een paar dagen Formamint gebruiken, dan zal besmetting voorkomen worden. Formamint, immers, maakt het speeksel tot een sterk ontsmettende vloeistof, die tot in de meest verborgen hoekjes van mond en keel doordringt en daar de bacteriën, die keelpijn en andere besmettelijke ziekten veroorzaken, vernietigt. Formamint geneest zodoende niet alleen keelpijn, maar belet tevens de ontwikkeling van ingeademde ziektekiemen. Daarom is het noodig al de huisgenooten van tijd tot tijd Formamint te geven.

Dan zult gij besmetting voorkomen.

Koop nog vandaag een flesje Formamint teneinde het dadelijk bij de hand te hebben zoodra de onvermijdelijke „winterverkoudheid“ haar intrede in Uw huis dreigt te doen. Neem ook steeds een tabletje daar, waar de kans op besmetting groot is, zooals in trams, autobussen, enz. Formamint is geheel onschadelijk en kan zonder bezwaar aan kinderen worden gegeven.

FORMAMINT in alle Apoth. en Drog. à fl. 1.- p. flesch.

Adverteeren doet verkoopen!

VOORHEEN EN THANS

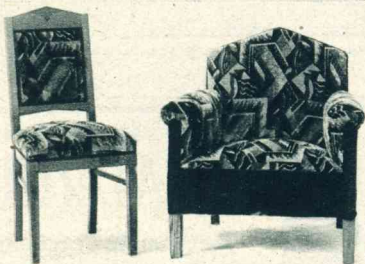
Weste Wagenstraat

BOTERSLOOT 99

is de Firma A. BERG

HET adres voor het om-
lijsten van platen, etsen en
foto's. Grootste sortering

Telefoon 15632

Bovenstaand modern garnituur, best. uit
2 fauteuils en 4 eiken stoelen, met veeren
en crinvulling, bekl. met moderne moquette

f 75.-

H. RIETVELD - MEUBELMAGAZIJNEN
Jacob Catsstraat 46-48-50 - Rotterdam

Kersenbonbons

Een Holl. Meikers op likeur
en omgeven met de fijnste
chocolade. Deze pittige, veel
gevraagde Frararo-bonbon
kost slechts 45 cent p. ons.

FRARARO

FRANK RADEMAKER ROTTERDAM
fijn en niet duur!

Zijt gij reeds abonné van
dit blad?... Zoo niet,
abonneert U nog heden!

Kunstlanden Gebitten

SPECIAAL PIJNLOOZE BEHANDELING

Betaling desgewenscht in
12-maandelijksche termijnen.
ook voor Ziekenfondsleden.

Bureau v. Tandheelkundige
Middenstands - Verzekering.

Adm. G. DE WAARD,
Van Heusdestr. 13b
TELEFOON 30013
tramlijn 4, 15, 16 en 17
Geopend van 9-4 en 7-9 uur.

Agentschappen:

STOUT, Alwinstraat 23

(Heijplaat)

J. v. TURENHOUT, Noldijk D 95 b

Barendrecht

DEREK, Betje Wolffstraat 44.

DE ROON, Korte Dreef 9

Tuindorp (Vreewijk)

DE HAAN, Asterstraat 77

(Bloemhof)

KREUKNIETWolphaertsbocht 181

(Cherlois)

BRUSSAARD, Nassaulaan 20.

Schiedam

KREUKNIET, Strijenschestraat 56

Schiedam

I. REINDERS, Verl. IJssellaan 167

Gouda

L. v. DORP, Vondelstraat 27.

Gouda

B. v. DORP, Noordkade 179.

Waddinxveen

E. H. DE WAARD,

Zuidhoek III. Charlois

SCHERK

Mystiek poeder, de
beroemde Scherk poeder

Verontschuldigd s.v.p.
mijn nieuwsgierigheid,

maar hoe komt U toch aan Uw prach-
tige teint? - Ja, daarvoor heb ik iets
zeer goeds; Scherk Face Lotion. Ik wrijf
mijn gezicht daar dagelijks s'morgens en
's avonds mee in. Dat houdt de teint jong.

Slechts echt in origineele flesschen met het opschrift Scherk.
(Ter vercoeping van de teint. Tegen misten en onzuivere huid. Voor Heeren uitstekend na
het scheeren.) Per fles 0.90, 1.20, 2.10

Scherk Face Lotion

ADVERTEER IN PERIODIEKEN

DE ÉÉN OF MEER MALEN PER WEEK OF PER MAAND VERSCHIJNENDE BLADEN

GEEF UW ADVERTENTIE EEN LANGER LEVEN

VEREENIGING DE NEDERLANDSCHE PERIODIEKE PERS

Minder dan
een cent
per kop

*Een eigen recept
van Tante Jet.*

»Straks komen de neefjes en nichtjes koffiedrinken. Even iets bijzonders klaarmaken voor de boterham. Het recept is doodeenvoudig en het is in een wip klaar: Half cacao en half witte suiker door elkaar gemengd. Sommige kinderen vinden basterdsuiker nog lekkerder, maar dat is een kwestie van smaak. Probeer het ook eens. Zij vinden het heerlijk en het is licht verteerbaar en enorm voedzaam. Ook prachtig, als je bang bent, dat aan het einde van de maand de bus niet leeg komt voor het „Eigen Tijdschrift“.«

Van Houten's CACAO

„De voordeelgste in 't gebruik“

8

Sell More

ABONNEERT U OP DIT BLAD

Wist U reeds.

dat Aspirin in één der grootste chemische fabrieken der wereld vervaardigd wordt?

Een dergelijke zich van haar verantwoording degelijk bewuste en op haar wereldnaam bedachte firma zal natuurlijk steeds er naar streven,
het beste te geven.

Vandaar ook dat Aspirin het resultaat van ernstige navorschingen is en Uw onbegrensd vertrouwen verdient.

ASPIRIN

eenig op de wereld

Let op den oranje band. Prijs 75 cts.

BREUKLIJDERS

Dit is C. H. SCHOLTE, die, na 22 jaar breuklijder te zijn geweest, zichzelf enduizenden anderen van breuklijden bevrijdde door zijn nieuwe uitvinding van het **PATENT LUCHTAPPARAAT**.

Duizenden dankbetuigingen. Vraagt kosteloos om het boek met afbeeldingen en prijzen.

C. H. SCHOLTE

Aert v. Nesstr. 105 a - Rotterdam

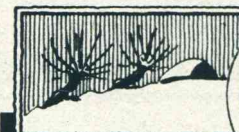
Waarschuwing. Laat U niets anders opdringen, want even goed of beter bestaat er niet.

Doelmatige publicatie

van uw zakennieuws
is van groot belang

voor uw onderneming

Winterhanden WINTERVOETEN

Doos 30-60, Tube 80 ct.
Bij Apoth. en Drogisten

Dr. H. NANNING's KINADRUPPELS

Het aangewezen middel bij:
**BLOEDARMOEDE - BLEEKZUCHT
MALARIA - GEBREK AAN
EETLUST enz.**

Men lette op den naam „Dr. H. Nanning“ buiten op de roode doos en op de flacon - Prijs f 1.30.

N.V. MAGAZIJN DE BYENKORE

DEN HAAG

ROTTERDAM

Onze Magazijnen te Amsterdam, Den Haag en Rotterdam zijn de grootste, best gesorteerde en meest modern ingerichte in Nederland.

Door concentratie van den inkoop zijn onze verkoop-prijzen uiterst laag gesteld.

Ruim 80 verschillende verkoopafdelingen, Lunchroom, Daktuin ¹⁾, Leesbibliotheek, Rijkspost-, Telefoon- en Telegraafkantoor, Bagagedepot van de Nederl. Spoorwegen, Eigen Auto-besteldienst, Kapsalon ²⁾ enz.

¹⁾ Alleen in Den Haag en Rotterdam.
²⁾ Alleen in Rotterdam.

AMSTERDAM

AMSTERDAM

DEN HAAG

ROTTERDAM

Hansweert deelt de punten met de Vlissingsche reserves. De Hansweertsche ploeg.

De reserves van Vliссing, die in de 3e klasse A nog een redelijke kans op den kampioens­titel hebben.

Zeeuwsche Sport

Tegen de verwachting in heeft Vliссing 2 een zwaren wedstrijd gehad tegen één van de jongste Zeeuwsche tweede klassers n.l. Hansweert. De uitslag 3—3 liet zich in de rust nog niet voorspellen. Hansweert had met een 3—1 voorsprong zeker de beste kansen en dat zij zich de overwinning zou laten ontnemen, hadden ook wij niet gedacht. De Zuid-Bevelanders hadden een grooten voorsprong in de gesteldheid van het terrein. De zware klei, welke 's nachts vóór den wedstrijd bevroren was en door het fijne Januari-zonnetje het veld in een glibberige massa deed verkeeren, was voor de Vlissingers een handicap en voor de mannen van Hansweert niet direct een onoverkomelijk bezwaar. Het was direct na den aanvang van den wedstrijd reeds te zien, dat de blauw-witte Hansweertploeg hierdoor een goede kans op de overwinning had. Tegenover een koel berekend technisch heel goed spel van de Vlissingsche ploeg zette Hansweert een tactiek op van trappen en loopen. De rood-witten konden hierbij niet mee en moesten dan ook toezien, dat zoo nu en dan een Hansweertvoorwaarts op gevaarlijke wijze hun doelverdediger naderde.

Wanneer we de verschillende linies van de beide elftallen eens de revue moesten laten passeeren, zouden wij nu direct niet een onderdeel der elftallen kunnen noemen, dat uitblonk. De linksback der vereeniging Hansweert zag, dat zijn mannen voor het Vliссing-doel gevaarlijke momenten konden scheppen door het zich moeilijk kunnen verplaatsen der Vlissingen-verdediging en zette er alles op om den geheelen aanval met de middenlinie naar voren te stuwen. Door zijn vaak sterk aanvallend spel gelukte het hem inderdaad in de aanvalszóne moeilijke, althans voor de Vlissingen-verdediging, situaties in het leven te roepen. De schoten, welke hij zelf enkele malen op den Vliссing-keeper afzond, waren niet zonder gevaar. Zijn stoere buurman, de rechtsback, voelde zich op het zware terrein eveneens tamelijk goed thuis en heeft menigen Vlissingen-aanval gebroken. In het Vliссing-elftal waren het juist de backs, die het meest met het kleiprobleem

overhoop lagen. Dit was een niet te onderschatten nadeel, daar de Blauw-witten naast een enthousiaste speelwijze de kunst van hard schieten opperbest verstonden. Toch heeft tenslotte het technische betere spel der Vlissingers hen in staat gesteld een bijna verloren wedstrijd in een gelijk spel om te zetten. Het plaats innemen, spelverdeelen, het toespelen van den bal en het stoppen waren bij de rood-witte ploeg alleszins beter. Hansweert heeft op deze punten nog heel wat te leeren, al zouden wij niet graag zeggen, dat zij een onverdienstelijken wedstrijd gespeeld hebben. Het ging er in dezen wedstrijd om, zich aan de omstandigheden aan te passen en dat deden zij ongetwijfeld beter dan Vliссing. Voor vlug spel was het terrein niet geschikt en daarom kwam het spel der Vlissingen-aanvallers niet tot zijn recht. Er waren zeker eenige vlugge spelers in de voorhoede, die zich, profiteerend

Goal! Met 'n onhoudbaar schot wordt de doelman van Vliссing II door één der Hansweertsche aanvallers gepasseerd

Spelmoment uit den wedstrijd Hansweert—Vliссing II. Een hoekschop op het doel der thuisclub.

van hun slanke lijn, tamelijk vlug konden verplaatsen, doch juist de zwaarder gebouwden konden niet zoo goed mee.

Een flinke training gedurende den zomer zal Hansweert goed doen en wij weten zeker, dat zij volgend jaar dan geen kwaad figuur zullen slaan

Vlissingers hun kampioenschap kunnen halen. Aan Goes er voor te zorgen, dat zij het niet cadeau krijgen. Het zou niet de eerste maal zijn, dat een kampioenscandidaat in het zicht van de haven nog even aan den grond liep. Meer dan een oogenblik uitstel zal het voor Vliссing wel niet worden, want van Zierikzee wordt in eigen home dan toch zeker gewonnen.

De Zeeuwsche tweede klassers deden het weer minder goed in Breda, door zich met één puntje naar huis te laten sturen uit den wedstrijd tegen de cadetten, die heel dikwijls tegen de sterkste tegenstanders de beste resultaten halen. Middelburg staat thans ongeveer gelijk met Hero. Wie van de twee nu struikelt, kan de kampioensillusies wel aan den kapstok hangen. Het is een zware race, wie zal haar winnen? Wij wagen er ons niet aan, een voorspelling te doen, doch vragen ons af: zullen de Zeeuwen zich toch weer gewonnen moeten geven? Kom jongens, doet als Vliссing, zet de tanden op elkaar en helpt ons aan een tweeden Walcherschen kampioen. Denkt aan 't Luctor et Emergo. Laat het een eervol trio zijn, Vliссing, Middelburg en.... ja, wie zal het daar aan den overkant worden Axel of Hulst?

Ajax' kampioenschap nog steeds geen feit. Nu weer ontnam H.V.V. in Den Haag den Ajaxen een punt. Spelmoment uit den spannenden strijd te 's Gravenhage. Aanval op 't H.V.V.-doel.

ZEER Belangrijk

DE VERDWENEN BRIEF

17½
CENT

Om den nieuwsgierigen lezers reeds een voorproefje te geven van hetgeen deze roman hun bieden zal, laten we hier een fragment uit het eerste hoofdstuk volgen, waarin de kennismaking beschreven wordt tusschen de twee hoofdfiguren, Gracia, het pas aangekomen, verarmde buurmeisje, en Lord Raymore, den rijken edelman, wiens dagen geteld zijn.

Gracia stond den volgende morgen al bijtijds op. Jessop, die fungeerde als butler, huisknecht en portier, wachtte haar in de hal op en geleidde haar naar het vertrek waar het ontbijt gereed stond. De kamer had groote ramen, die uitkwamen op het terras. Het ochtendzonlicht viel naar binnen en gaf aan de kamer een vroolijk aanzijn.

Het uitzicht vanaf het terras verraste Gracia. Zij had nimmer zoo iets aantrekkelijks gezien ondanks den verwaarloosden toestand waarin de tuinen zich bevonden.

Achter den tuin verhieven zich pijnboomen, die met hun overdadig rijk groen een rustigen, doch eenigszins somberen achtergrond vormden. Dit uitzicht wekte bij Gracia het verlangen een wandeling te gaan maken. Zij wandelde eerst langs de paden, doch klom al spoedig door de open heg en begaf zich naar de boomaanplanting. Zij snoof met welbehagen den doordringenden boschgeur op, waarvan de lucht was vervuld.

Het bosch liep in een bocht. Gracia had nog niet lang gewandeld, toen zij op een draadversperring stuitte, welke echter op verschillende plaatsen was verbroken. Zij stond op het punt over een van de gebroken gedeelten heen te stappen, toen een oude man met een snoeimes in de hand onder de pijnboomen te voorschijn kwam.

Toen hij haar zag, tikte hij aan zijn hoed en vroeg: „Wilt u aan dien kant van de afsluiting wandelen, Miss? Dat gedeelte is niet van ons, hoor!”

„Waarom niet? Hoe komt dat?” vroeg zij. „Het behoort nu aan Lord Raymore, Miss. Vroeger was het onze grond,” voegde hij er ernstig aan toe.

„Waar is zijn huis? Is het ver?” vroeg zij. „Neen, Miss. Ik kan 't u wel even laten zien als u wilt.”

Zij volgde hem langs de hier en daar gebroken draadversperring en zij kwamen op een open plek, vanwaar zij een in witte steen opgetrokken gebouw zag. Het vormde een schril contrast met de Priory, want het vertoonde alle kenteekenen van welvaart. Zij kon nog net een gedeelte zien van de tuinen, die een rijken bloemenschat herbergden, en van de grasvelden en lanen, welke een aanblik opleverden van voortdurende en nauwgezette verzorging. Het geheele landgoed droeg een kenmerk van rijkdom en zorgzaam onderhoud.

„Het is prachtig,” zei ze meer tot zichzelf, doch de oude tuinman had het gehoord.

„Dat is het zeker, Miss,” zei hij een weinig afgunstig. „Maar Lord Raymore is een rijk man — een zeer rijk man; en” — als het ware verontschuldiging ging hij verder — „er is veel geld voor

noodig om een landgoed te onderhouden, zooals het behoort. Er zijn daar een half dozijn tuinlieden, Miss, en verder nog een leger van bedienden in huis. De vader van den Lord heeft het laten bouwen, Ik geloof dat hij er nog twee of drie zoo heeft, maar het meest van den tijd woont hij toch hier.”

„Dat verwondert mij niet,” zei Gracia, terwijl zij in gedachten naar het huis staarde, „want geen er van kan eigenlijk mooier zijn dan dit.”

„Het is toch maar gemakkelijk als je rijk bent,” zei hij. „Niet dat geld een mensch gelukkig kan maken. Dat zien wij wel aan dezen Lord, Miss. Wat is hij niet ongelukkig!”

„Waarom, wat is er dan gebeurd?” vroeg zij. „Waarom is Lord Raymore ongelukkig?”

De oude man schudde het hoofd.

„Hij is ziek, Miss,” zei hij. „Hij heeft iets dat de dokters niet kunnen genezen. En nu leeft hij in dat groote huis heel eenzaam, alleen met de bedienden om zich heen. U weet zeker, Miss, dat het landgoed eens van ons was — ik bedoel dat het aan de Priory behoorde.”

Gracia knikte bevestigend.

„Mijnheer heeft het verkocht. Ik heb wel gehoord, dat er dagen zijn, waarop de Lord het huis in het geheel niet verlaat. Hij heeft een groote bibliotheek, een schilderijenverzameling, een groot zwembassin, allerlei dingen die moeten helpen om den tijd te doen voorbijgaan. Neen, Miss, rijkdom beteekent niet altijd geluk.” Hij raakte weer even aan zijn hoed en stapte heen, alsof hij bang was nog meer tijd te verliezen.

Gracia stond nog eenige oogenblikken naar het huis te kijken. Hetgeen Hodge van den eigenaar vertelde, had haar droevig gestemd. Zij stelde zich een oud man voor, aangegrepen door een geheimzinnige ziekte, die deze mooie plaats had gekozen om er langzaam te kunnen sterven. In haar geest zag zij hem door dit paleis van witte steenen wandelen of langs zijn schilderijen- of boekenverzameling strompelen, leunend op zijn stok.

Een jonge man kwam langzaam op haar af. Hij was lang en slank, en gekleed — de meeste vrouwen slaan direct acht op de kleeding — in een grijs sportcostuum; terwijl hij naderbij kwam, zag Gracia, dat hij er ondanks zijn matte gelaatskleur toch gezond uitzag. Er was iets in zijn gelaat, dat haar belangtelling opwekte. Het was zóó bleek, dat de donkere oogen opvallend scherp afstaken. Vlak voor haar hield hij stil.

„Heb ik u doen schrikken?” vroeg hij. „Ik hoop, dat u het mij niet kwalijk neemt.”

Er kwam een zwak lachje om Gracia's mond. „Ik geloof dat ik om verontschuldiging moet vragen, want ik bevind mij op verboden grond. Dit is het land van Lord Raymore; het behoort bij de — de Grange, is het niet?”

Hij knikte. „Ja; maar spreekt u alstublieft niet van verboden grond. Was u bezig narcissen te plukken?”

Wij zijn ervan overtuigd dat onze getrouwe boekenkanten nu reeds reikhalzend uitzien naar het oogenblik waarop voor slechts 17½ cent of 70 cent in luxe-prachtband, „DE VERDWENEN BRIEF” in hun bezit zal zijn! Maar ook zij die nog geen kennis gemaakt hebben met onze premie-romans, zullen verlangen dit boek voor bijna geen geld te bezitten.

Wij hebben daarom aan al onze bezorgers en agenten opdracht gegeven onzen abonné's zonder uitzondering voortaan de premieboeken aan te bieden. Daarom verzoeken wij diegenen onzer abonné's wien dit of de volgende boeken niet worden aangeboden, hiervan ons Hoofdkantoor in kennis te stellen; portokosten worden daarvoor gaarne door ons vergoed. ZEGT HET VOORT!

Het prachtige boek van den meest geliefden en populairsten schrijver CHARLES GARVICE, hetwelk de volgende week, 1 Februari, in onze serie schitterende verhalen van welker samenstelling Garvice het geheim te worden! Het is weer een van die schitterende verhalen van welker samenstelling Garvice het geheim bezit. Hoe dikwijls ontvangen we nog verzoeken van lezers en vooral van lezeressen om weer eens een roman te publiceren in den trant van FLORA o.a., welk boek indertijd bij een prijsvraag met de palm der overwinning ging strijken. Laat ons nu eerlijk verklaren dat „DE VERDWENEN BRIEF” zeker de triomf van Flora zal evenaren, zoo niet overtreffen!! Dit boek behelst de aangrijpende geschiedenis van een jong edelman die wegens een sloopende kwaal door zijn geneesheer ten doode is opgeschreven en bij een ontmoeting met zijn nieuw-aangekomen buurmeisje voor deze een, in zijn oogen, hopeloze liefde opvat. Als men nu weet dat er van zekere zijde op lage wijze geïntregeerd wordt om een verwijdering tot stand te brengen tusschen de twee gelieven ten einde het huwelijk hetwelk tóch zal gesloten worden te verhinderen en het groote fortuin van den ten doode gedoemden edelman voor den erfgenaam te redden, dan zal men begrijpen hoeveel hinderpalen er moeten uit den weg geruimd en hoeveel schier onoverkomelijke moeilijkheden er moeten overwonnen worden vooraleer de verrassende ontkenning zal plaats vinden.

„Neen, maar ik zou er wel graag wat willen hebben,” zei Gracia, toen zij er aan dacht, hoe deze bloemen aan de ontbijttafel een vroolijk aanzien zouden verleen.

„Laat ik er wat voor u plukken,” zei hij. „Als u nog even gaat zitten, zal ik een bos voor u verzamelen. Ik vind ze zelf ook heel mooi.”

Gracia ging weer op den omgevallen boom zitten, terwijl de jonge man ijverig de narcissen plukte, welke bijna verborgen tusschen het kreupelhout opbloeden.

Gracia nam hem aandachtig op.

Hij zag er buitengewoon knap uit, doch het was niet op de eerste plaats de fijne regelmaat van zijn gelaatsstreken, die indruk op haar maakte, maar een zekere uitdrukking in zijn gelaat, waarvoor zij geen verklaring kon vinden. Het was de lijdelijkheid in de donkere oogen, een geduldige, berustende uitdrukking, welke haar reeds bij den eersten aanblik was opgevallen. Ook zijn stem wekte denzelfden indruk.

Gracia vroeg zich af, wie hij kon zijn. Misschien een vriend of een bloedverwant, die bij Lord Raymore logeerde.

„Is dit voldoende?” vroeg hij, terwijl hij naar haar toekwam. „Ik kan anders nog wel wat meer plukken.”

„O, ja! dank u wel,” antwoordde zij. „Het is heel vriendelijk van u.”

„Och, het beteekent niets,” antwoordde hij weer.

„Het is hier erg mooi,” zei ze.

„Ja, het landgoed is heel mooi,” gaf hij toe.

„Zijn al de Engelsche landgoederen zoo mooi en oud als hier?” vroeg zij na een oogenblik stilzwijgen.

Hij keek op, lichtelijk verwonderd. „Bent u geen Engelsche?” vroeg hij.

Gracia haastte zich om hierop bevestigend te antwoorden.

„O ja, maar ik ben zoo lang uit Engeland weg geweest. Ik ben de dochter van Mr. Tempest,” zei ze met allen meisjesenvoud, doch tevens met een zekeren trots in haar stem. „Ik ben jaren in het buitenland geweest, in Frankrijk, en juist gisteren teruggekeerd.”

„Werkelijk? En is u blij weer terug te zijn?”

„Heel erg!” antwoordde Gracia. Zijn stem klonk zóó sympathiek, dat het haar gemakkelijk viel, te vergeten dat hij voor haar een vreemdeling was.

„U moet u hebben gevoeld als een balling,” veronderstelde hij.

„Ja, zoo iets. Maar nu ben ik gelukkig terug. Dit is de eerste ochtend, welken ik in Engeland doorbreng. Het spijt mij, dat ik dien ben begonnen door op verboden grond te loopen. Ik vraag mij af of Lord Raymore boos zou zijn, als hij wist, dat ik hier zoo maar rondliep?”

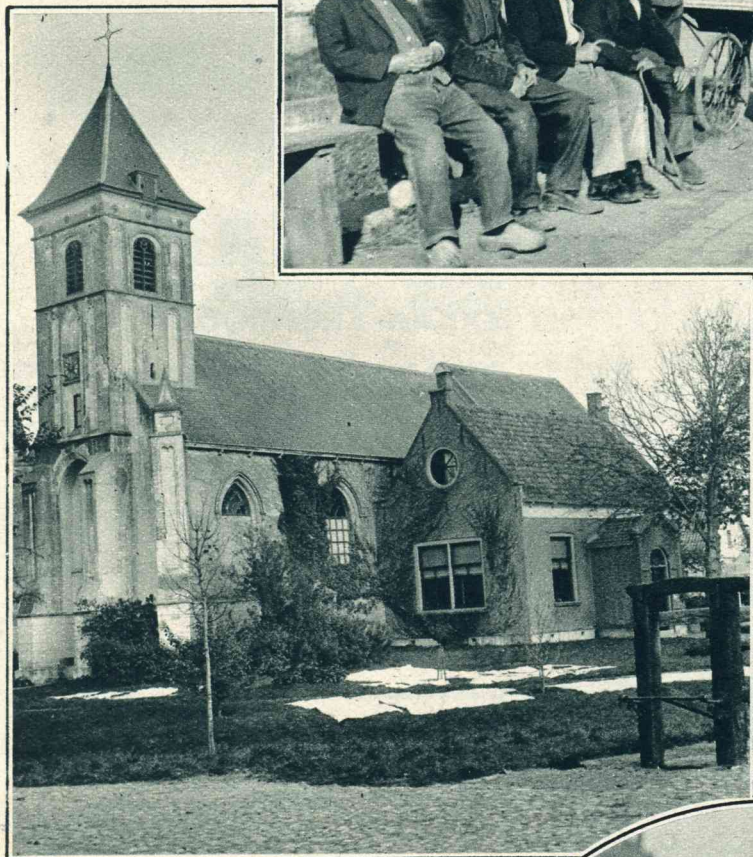
Hij keek recht voor zich uit en zweeg een kort oogenblik. Toen zei hij:

„Ik ken Lord Raymore; in plaats van boos te zijn zal het hem inteedeel verheugen. Weest u niet ongerust, Ik ben er zeker van, dat hem uw kleine wandeling over zijn landgoed buitengewoon aangenaam zal zijn.”

„Dat is 'n groote verlichting voor mij. Arme man!”

't Is door de oudjes
van Dreischor al lek-
ker op de bank als 't
Januarizonnetje schijnt.

Het aardige kerkje
van Noordgouwe.

STEDESTEMMEN

BURGH

't Licht er als een kindertuin,
aangeharkt, en frisch en netjes,
met wat boomen als boeketjes,
rondom in het mooie duin.

Stilte wordt er slechts verbroken
door het kraaien van een haan;
't Leven ligt er weggedoken
in een rustig-stil bestaan.

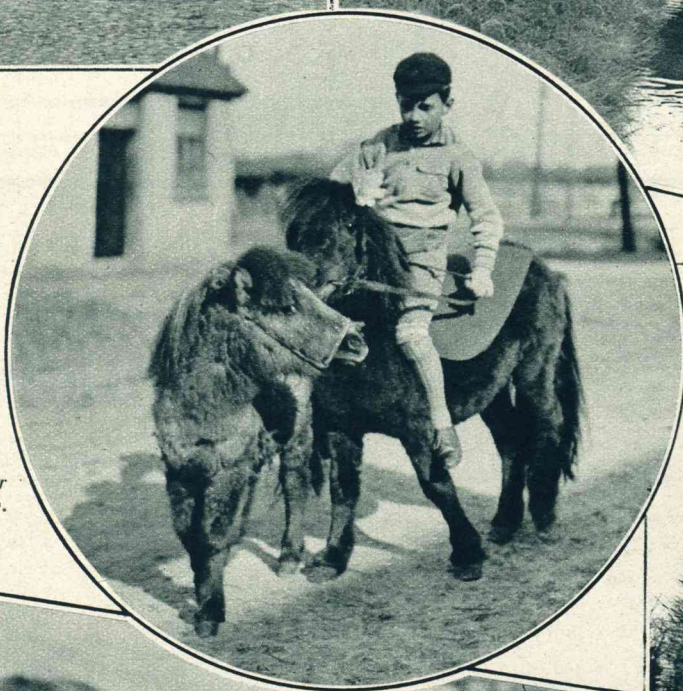
Proper, rustig, lief en klein;
Als ik ooit een wensch mag stellen,
dan — ik zal 't je gauw vertellen —
Wil 'k daár burgemeester zijn!

Gezicht op Noordvle, maar de palen van
het electrisch net het landschap
helaas niet mooier maken.

Kiekjes van Schouwen

Een bekwame ruiter
te Elkerzee.

Wintergezicht op het Kasteel te Haenstede.

Schouwsche dijkwerker.

*Carzelingen
overwinnen*

NA EEN VERMOELENDE DAG
'S AVONDS TOCH FRISCH EN VOL GEEST
DANK ZU 1-2 TABLETTEN

PRIJS PER DOOS 80 CTS.
IN APOTHEKEN EN DROGISTERIEN

KOLA DALLMANN

Vraagt prospectus en gratis monster b/h Verkoopbureau v. Nederland
van DALLKOLAT — POSTBUS 679 — AMSTERDAM
Let op den naam KOLA DALLMANN, namaak bestaat.

Bovenstaand modern garnituur, bestaande
uit 2 fauteuils en 4 stoelen met veeren
en crinvulling, bekleed met moderne
moquette f 49.— en f 59.—

f 39.—

H. TER MEULEN, Hoogstraat, Rotterdam

Met alles goedkoper dan wie ook!

*Adverteeren
doet verkoopen!*

Wat

ONS ZEELAND

U allemaal geeft voor 12½ cent

- 1e. Een mooi uitgevoerd weekblad vol actuele foto's en gezellige verhalen;
- 2e. Als inlage het gratis weekblad de „Humorist“, om eens gezond te lachen;
- 3e. Een gratis ongevalverzekering voor abonne's;
- 4e. Het recht om tegen den zeer lagen prijs van maar 17½ cent per stuk, boeiende romans van bekende schrijvers te verkrijgen.

Een heele week ontspanning, afleiding
van den dagelijkschen sleur, dat geeft
U een abonnement op

ONS ZEELAND!

Geen huis

in Holland zonder Thermogène!

Indien niet heden dan morgen hebt ge behoefte aan de
warmte-opwekkende Thermogène, die met succes bestrijdt:
rheumatiek, griep, steken in de zij, jicht, stijve nek, verkoud-
heid en hoest. - De Thermogène wordt als een gewoon vel
watten op de pijnlijke plaats gelegd. Zij vervangt uitstekend
papverbanden, mosterdpleisters, linimenten, trekpleisters en
andere koude-verdrijvende middelen, waarvan zij wel de
goede eigenschappen, doch niet de bezwaren bezit.

Bij alle apothekers en drogisten in dozen van 75 ct. en 45 ct.

GEEN HUIS IN HOLLAND ZONDER . . .

THERMOGÈNE

Sinds onze laatste opgave keerden wij, tengevolge onzer Gratis Ongevallenverzekering

de volgende bedragen uit aan:

Wed. M. van Turnhout, Rijksweg D 10, Helvoirt	f	500.—
J. M. Saris, Akerstraat 55, Brunssum	-	300.—
J. Sanders, Vaartstraat 34, Amsterdam	-	30.—
S. van Beek, Abcoudestraat 126, Rotterdam	-	30.—
F. Hein, Scheepvaartstraat 53, Hoek van Holland	-	30.—
G. F. Zaal, Geerweg 71, Delft	-	30.—
J. J. Hendriks, Julianastraat 13, Overschie	-	30.—
P. Killmann, Tulpenlaan 25, Lutterade	-	300.—
Wed. van J. de Bree, Wulpenbek C 60, Hoek	-	600.—
Wed. W. Jansen, Oude Vlissingschestraat 259, O. en W. Souburg	-	600.—
P. Vegter, Ridder Catsweg 13, Gouda	-	30.—
Wed. van H. Kok, Prinsenstraat 133, Zaandam	-	600.—
A. B. Haasbeek, Nieuwestraat 31, Nieuw-Vennep	-	60.—

f 3.140.—

Vorig totaal bedrag - 244.261.—

Nieuw totaal f 247.401.—

De aubade voor het Raadhuis.

Het 40-jarig ambtsjubileum van burgemeester Leye van Nijenstein te 's Heer Arendskerke is op Donderdag 21 Januari op hartelijke wijze gevierd: onze foto geeft weer het oogenblik der verwelkoming voor het Raadhuis.

Zeeuwsch Nieuws

Burgemeester Leye van Nijenstein poseert te midden van de feestcommissie.

Zeeuwsche Omroep

Hallo, hallo! hier is de persdienst van den officieelen Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van deze berichten is geoorloofd.

Men meldt ons uit 's Heer Arendskerke, dat de inwoners hun jubileerende burgemeester een jubileumbank aanboden, die te Lewedorp geplaatst zal worden. Wij gelooven niet, dat na al de ervaringen met de springende banken in Zeeland veel menschen van het zijte gebruik zullen durven maken.

Uit Goes vernamen wij, dat het voor den burgemeester in een raadszitting noodig bleek om, bij de kwestie van het sluiten der tabakszaken op Zondag, een der leden duidelijk te maken, dat een sigaar geen geneesmiddel is. Integendeel! Wanneer iemand erg ziek is, hoort men hier vaak beweren, dat hij juist de sigaar is.

Het provinciaal bestuur laat berichten, dat de premie op het dooden van zeehonden van drie op twee gulden is teruggebracht. 'n Prachtig voorbeeld van voortschrijdende dierenbescherming! Nu nog een verbod voor het hengelen op walvissen!

Men seint ons uit Oostburg, dat op het Kantongerecht door een militante firma een demonstratie is gegeven met traagans en andere verdelingsmiddelen. Met den kantonrechter waren eenige burgemeesters en veel politie-agenten en marechaussees aanwezig. Welke misdaden en gevaren dergelijke straffe voorbereidingen rechtvaardigen is nog niet bekend. Men fluistert, dat een kwajongen onlangs een groene erwten tegen den hoed van een autoriteilje gemikt heeft.

De Middelburgsche brandweer heeft met zulk succes 'n blusch-demonstratie bij het stadhuis gehouden, dat in een korte spanne tijds de ruiten gebroken waren en de boel blank stond. Wanneer de brandweer nog beter en actiever wordt, zal het zaak zijn om naast het crisiscomité 'n watersnood-ondersteuningsfonds op te richten in onze hoofdstad.

In den Middelburgschen raad heeft 'n vroede vader geklaagd over het werpen van rioolspecie op den Achtersingel en er op gewezen, dat de bestrating diep treurig is. Hoe zou je zelf wezen, wanneer je met rioolspecie begoten werd!

Men schrijft ons uit Wolfaartsdijk, dat daar dezer dagen op der Veerweg een visch-auto in de sloot is geraakt. Geen persoonlijke ongelukken. De visch wordt wel vermist, maar men gelooft toch niet, dat die verdronken is.

Onze correspondent te Hoofdplaat seint ons, dat de prijs van het grof brood met twee cent is vermindert en de prijs van het fijn brood slechts met één cent. Wat van hooger stand is, verlaagt zich niet zoo gemakkelijk!

Uit Vlissingen bericht men ons, dat aan het stedelijk museum en oud-archief een antieke paraplu gelegateerd is. Aangezien het ding zeer krom getrokken was, heeft de fiscus het vrij van rechten gelaten.

Hier is niets meer aanwezig.
Tot de volgende week, dames en heeren!

Te Vlissingen werd op 23 en 24 Januari de provinciale tentoonstelling van postduiven georganiseerd van afd. D. van den Alg. Ned. Bond van Postduivenhouders. In bevondering voor den mooisten doffer van W. J. van Uxem en de mooiste duif van F. Ots. Beide van Vlissingen.

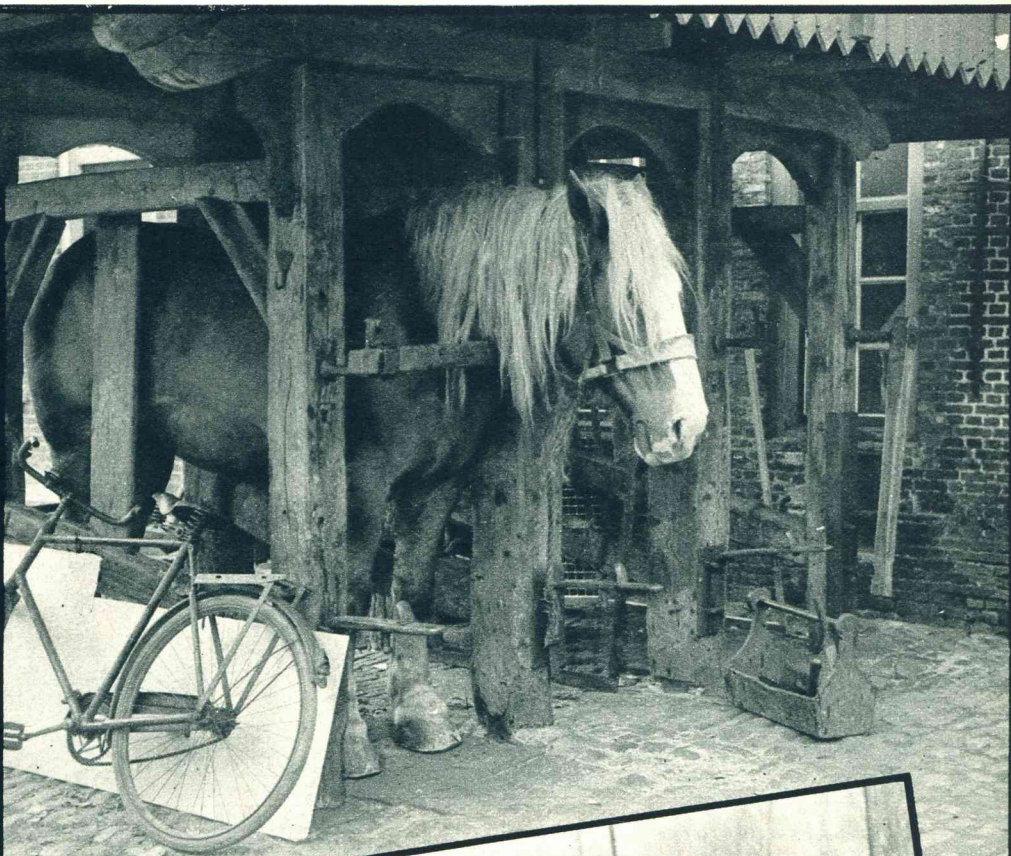
Op de tentoonstelling. Belangstelling voor de duiven in de kooien.

Feeststemming van de dorpsjeugd.

Kijk daar is de smederij,
Loop niet dadelijk voorbij!

Zie eens hoe de smid zich rekt
Als hij aan den blaasbalg trekt.

ZEEUWSCH

En het vuur naar boven spuit
Met een sissend, fel geluid.

d'IJz'ren band wordt vlug en heet
Om het zware wiel gesmeed.

FILM

En het ijzer, sterk en hecht
Op den paardenhoef gelegd.

Paard na paard wordt hier gezoold
Tot het vuurtje is verkoold.